

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeważając Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Wydawca Paul S. L. Johnson, 1327 Snyder Avenue, Philadelphia, Pa., U. S. A.

Przenumerata roczna wynosi \$1.00 (125 Złotych) Rocznie

POŚLANIEC EPIFANII - PRZEDMOWA AUTORA

PRZEDE WSZYSTKIM upodobało się Bogu objawić każdy szczegół z wyników planu Jego przez prorocтва figury (Amos 3:7). Dlatego też w tych dwóch formach będzie objawione więcej szczegółów z ważniejszych aniżeli z mniej ważnych okresów Jego planu. Z punktu zapatrywania na tę regułę, sądzimy, że trzema najważniejszymi okresami ze wszystkich okresów wyboru w planie Bożym są: Żniwo Żydowskie, Parousja i Epifania, ponieważ o wiele więcej Pism proroczych i figuralnych oświeciło każdy z tych trzech okresów, aniżeli inne okresy wyboru rady Bożej. Gdy weźmiemy pod uwagę jak wielką liczbę prorocत्व rzuciła swoje światło na osobę, charakter i urzędy naszego Pana, gdy był w ciele, na urząd i pracę Apostołów, na warunki i czynności nominalnego ludu Bożego w Żniwie Żydowskim, to łatwo przyznamy, że ono było jednym z najważniejszych okresów planu Bożego. Gdy zaś weźmiemy pod uwagę wielką liczbę proroczych i figuralnych szczegółów, odnoszących się do naszego Pana, do Brata Russella i do niektórych jego pomocników w służbie parousyjnej, do czynności ich oponentów i do przygotowania do obalenia królestwa szatańskiego, musimy przyznać, że Parousja jest także jednym z najważniejszych okresów planu Bożego. A gdy na koniec zastanowimy się nad wielką liczbą prorocत्व i figur, odnoszących się do aktualnego obalenia królestwa szatańskiego, przez wojnę światową, rewolucję światową i anarchię światową, i przez ostatnią fazę ucisku Jakóbowego, przeplatanych i chorobami, i do powrotu Izraela na wielką skalę do Palestyny, oraz do ich przyjęcia Chrystusa, do rozwoju dwóch nowo wybranych klas, tj. Wielkiego Grona i Młodocianych świętych, jako Dziedzica Przybytku Epifanicznego, jak również i do formowania się Obozu Epifanicznego, składającego się z lojalnych usprawiedliwionych chrześcijan i z lojalnych nawróconych Żydów, musimy tedy przyznać, że Epifania jest jednym z trzech głównych okresów planu Bożego. Gdy w dodatku do tych rozważań weźmiemy pod uwagę, że Wiek Ewangelii powtarza się w trzech miniaturach podczas Epifanii, a stąd wszystkie typy i prorocтва, które odnoszą się do Żniwa Żydowskiego i Ewangelicznego oraz do okresu między nimi, mają trzy małe zastosowania w Epifanii, i gdy w dalszym ciągu zastanowimy się, że w dodatku pewna liczba prorocत्व i figur przepowiedziała o doświadczeniach i czynnościach prorocत्व epifanicznego, i że prorocтва 1 figury, które przepowiedziały o pracy i doświadczeniach 49 - ciu członków gwiazd, ich pomocników i oponentów, mają trzy miniaturowe zastosowania do niego, do jego pomocników i oponentów, to dowodzi, że Epifania jest jednym z najważniejszych okresów ze wszystkich okresów wyboru w Boskim Planie Wieków.

Ta książka zawiera w sobie wyjaśnienia niektórych z głównych prorocत्व i figur, które wskazują na posłańca epifanicznego w jego doświadczeniach i pracach jako od Boga wybranego nauczyciela i wykonawcę warunków epifanicznych, pod Panem naszym Jezusem, jako głową. Będąc pisaną przez niego samego, książka ta jest jego autobiografią, opisującą o jego urzędowej pracy i doświadczeniu. Lecz jest książką autobiograficzną tylko w ograniczonym znaczeniu, tj. na tyle, na ile to się dotyczy niektórych z wielu figur i mniejszej liczby prorocत्व, wskazujących na jego urzędową pracę i doświadczenia, nic nie wspominając o jego osobistym życiu, odrębnym od jego urzędu. Ze względu na ten fakt, książka ta jest prawdopodobnie jedyną tego rodzaju w egzystencji, ponieważ składa się w większości z wyjaśnień niektórych figur i prorocत्व biblijnych, traktujących o nim, jako o posłańcu epifanicznym. Wie on również i o tym, że z powodu pisania o sobie niektórzy posądzą go o zarozumiałość, pychę lub arogancję, tak jak w przeszłości niektórzy szyderczo wyrażali się o nim: „ten, który widzi siebie w Pismach.” Ci naśmiewcy muszą jednak przyznać, że i nasz Pan „widział siebie w Pismach,” a jednak nie posiadał w sobie najmniejszej zarozumiałości, pychy, lub arogancji. Be zwątpienia, że większość tych naśmiewców przyzna, że i nasz drogi Pastor „widział siebie w Pismach,” i to bez najmniejszej zarozumiałości, pychy lub arogancji. Chociaż nie jest zapisane, to niewątpliwie i Ap. Paweł „widział siebie w Pismach,” a jednak możemy być pewni, był bez najmniejszej zarozumiałości, pychy lub arogancji. Czy nie jest to możliwe, a nawet zupełnie prawdopodobne, że Pan, który postanowił, ażeby autor był posłańcem epifanicznym, a który później dał mu poznać różne figury i prorocтва, odnoszące się do jego doświadczeń i pracy, jako takiego, wyrobił w nim uprzednio rozwój w łasce, co uzdolniło go do tego stopnia, że bez zarozumiałości,

pychy lub arogancji mógł „widzieć się w Pismach,” jako ten, którego łaska Boża znalazła wiernym w niższej służbie jako jednego z głównych pielgrzymów i awansowała go na urząd posłańca epifanicznego bez uszkodzenia jego charakteru, co mogłoby się stać przy nadaniu mu tego dodatkowego urzędu? Jeżeli ktoś mniema, że nie mógłby „widzieć się w Pismach” bez zarozumiałości, pychy lub arogancji, to niech taki zastanowi się, że innym z łaski Bożej był dany Duch Pański w dostatecznej mierze, ażeby mogli „widzieć się w Pismach” lecz bez żadnej słabości, do której ci naśmiewcy przyznają się, że posiadają. Niech tacy szczerze szukają łaski, dziękując Bogu, że niektórzy z ich braci mają tę łaskę, której ci naśmiewcy widocznie nie posiadają. A gdy będą starać się o łaskę i znajdą ją, to ona uzdrowi ich zły stan serca, który sprawia, że się naśmiewają, a napelni ich miłym wychwalaniem Boga za łaski, jakie inni, chociaż nie oni, posiadają. Módlmy się wszyscy o te błogosławieństwa, ażeby obficie spłynęły na nich.

Dlaczego figury w Epifanii tak znamienne wskazują na jednostki, jak np. na posłańca Epifanii? Odpowiadamy: (1) Ponieważ Epifania, jako ten szczególny czas objawienia odnośnych osób i ruchów, wymaga tego; (2) rozwój 60 - ciu grup Lewitów epifanicznych i ich wodzów, z powodu ich wielkiej różnorodności powstałej w kilku latach Epifanii, szczególnie w jej pierwszym okresie poświęconym na działanie z Kozłem Azazela, wymagał by ich rozpoznać, szczególnie ażeby posłaniec Epifanii mógł wiedzieć w jaki sposób ma działać z tymi różnymi wodzami i grupami, pomimo że często się zdarza, iż nie prędzej pozna je ich figury, aż po pewnym czasie po ich wypełnieniu się w pozafigurze; (3) potrzeba wymagała, ażeby go zachęcić, by się posuwał ze swoją pracą urzędową i żeby nie osłabł z powodu ciągłego przechodzenia przez wiele klęsk, ataków, oszczerstw, zdrady, dezerji itd., jakich doznał od wielu; i (4) zrozumienie odnośnych osób i grup przedstawionych w figurach było koniecznym, ponieważ miało w swoim czasie dopomóc każdej z nich do poznania swego miejsca i do czynienia tego, co do niej należy. W doświadczeniach ludu Bożego powstały warunki, które potrzebują wyjaśnień Pisma św., a które są wyłożone w tej książce. Dwadzieścia pięć lat temu nasz Pan postanowił autora na urząd nauczyciela i wykonawcy pracy Epifanii względem Maluczkiego Stadka, Wielkiego Grona i Młodocianych świętych, chociaż nie postawił pierwszej z tych klas pod jego nadzór. Biblia jasno poucza i doświadczenie potwierdza, że zazdrość, zła wola i nieobżadna ambicja pewnych złych wodzów, oraz powszechne oczernianie go wprowadziło w błąd braci i siostry, że nie przyjmują ani współdziałają z posłańcem epifanicznym w jego urzędzie i pracy od Boga naznaczonym. Pan, z wielu powodów, dozwolił na te przedstawienia go w złym świetle i na powierzchowne odwrócenie większości ludu Bożego od posłańca, a na korzyść tych złoczyńców. Lecz nie błędnie! Bóg się nie da z siebie naśmiewać, co człowiek sieje, to żąć będzie. Teraz po 25 - ciu latach jaki jest rezultat? A więc taki, że ci zwodziciele stali się w każdym wypadku, jedni mniej, drudzy więcej, fałszywymi nauczycielami, popadłszy w bankructwo względem prowadzenia pracy na czasie według planu Bożego. Te dwa fakty - fałszywi nauczyciele i bezowocni wykonawcy celu Bożego w Epifanii - niewątpliwie dowodzą, że oni wszyscy są takimi: a wskutek podzielenia ludu Bożego na 60 grup powstało zamieszanie, co, jak, dlaczego i co czynić z ich obecnie nieszczęsnym, zupełnie beznadziejnym i okropnym stanem.

Ta książka, między innymi powodami, jest wysłaną (w ang. jęz.) w dwudziesto - piątą rocznicę wstąpienia autora na obecny urząd, co też on i uczynił nieświadomie w dniu 1 - go listopada 1916, po usłyszeniu o przejściu naszego drogiego Pastora poza zasłonę, ażeby z zamieszania i okropnego stanu, jaki teraz panuje między ludem Bożym, wskazać właściwą drogę Bożą. Z powodu tych dwóch warunków, książka ta wychodzi w najstosowniejszym czasie, to jest w srebrny jubileusz wstąpienia autora do pracy w jego urzędzie. Ta książka, zawierająca w sobie diagnozę i przepisy uleczenia wrzodu ludu Bożego, wychodzi przeto z misją błogosławienia Izraela Bożego po całym świecie. A zatem wysłał ją autor z gorącą modlitwą, ażeby Pan błogosławił jej w poselstwie do ludu Jego, ażeby łaska, litość, pokój i prawda były udziałem całego Izraela Bożego po całym świecie, jest jego gorącym pragnieniem i modlitwą.

Wasz brat i sługa, PAWEŁ S. L. JOHNSON.

Philadelphia, Pa., dnia 1 - go listopada, 1941.

ROZDZIAŁ I. OKRESY EPIFANICZNE

Równoległości Rocznych Dni. Miniaturowe Wieki Ewangelii - Mały, średni i Wielki. Małe Miniaturowe Tysiąclecie. Osiem Małych Cudownych Dni. Osiem Wielkich Cudownych Dni. Dni Oczekiwania Za Ofiarą Chlebów Na Obracanie. Równoległość Parousii i Epifanii.

ROZDZIAŁ II. KRÓTSZE PRZEPOWIEDNIE

Jeden i Dwaj z Piątej Księgi Moj. 32:30. Anioł z Obj. 19:9, 10; 22:10, 11. Osiem Książąt z Micheasza 5:5. Medad, Jonatan, Eleazar, Jedajasz, Jakub, Aaron, Itamar, Zachariasz.

ROZDZIAŁ III.

NEHEMIASZ - FIGURA I MAŁA POZAFIGURA

Wielka Pozafigura. Żal Nad Zniszczeniem Jeruzalemu. Zlecenie Nehemiaszowe. Inspekcja. Budowa Muru. Opozycja. Opresja. Intrygi. Dozorowanie Pracy. Różne Kazania. Doświadczenia i Usługi w Przybytku. Doświadczenia i Wydarzenia w Betel.

ROZDZIAŁ IV.

ZOROBABEL I EZDRASZ - FIGURA I HALA POZAFIGURA

Zlecenie. Sześćdziesiąt Grup Wielkiej Kompanii. Ołtarz i Fundament. Powstrzymanie Budowy. Wznowienie i Dokończenie Budowy. Obsługa świątyni. Zlecenie Ezdraszowe. Jego Współpodróżnicy i Podróż... Jego Stanowisko i Działalność Względem Grzeszących.

ROZDZIAŁ V.

MARDOCHEUSZ I ESTERA - FIGURA I POZAFIGURA

Dwie Publiczne Uczty. Dwa Powołania. Niegodziwy Plan. Zapobiegawcze Wysiłki. Dwie Prywatne Uczty. Obalenie Konspiracji. Ostateczna Walka. Po Walce.

ROZDZIAŁ VI.

MAŁE RÓWNOLEGŁOŚCI KRÓLÓW JUDY I IZRAELA

Uwagi Ogólne. Wcześniejsi Królowie Izraela. Wcześniejsi Królowie Judy. Późniejsi Królowie Judy. Ostatni Królowie Izraela. Ostatni Królowie Judy. Mały Jeremiasz.

Równoległość Rocznych Dni. Miniaturowe Wieki Ewangelii - Mały, Średni i Wielki. Małe Miniaturowe Tysiąclecie. Osiem Małych Cudownych Dni. Osiem Wielkich Cudownych Dni. Dni Oczekiwania za Ofiarą Chlebów na Obracanie. Równoległość Parousji i Epifanii.

APOSTOŁ PAWEŁ w pierwszym liście do Tymoteusza 6:14, 15 wskazuje, że Epifania jako okres jest podzielona na różne mniejsze okresy, gdy mówi: „Abyś zachował to przykazanie, będąc bez zwały, bez nagany aż do objawienia (Epifanii) Pana naszego Jezusa Chrystusa, które czasów (okresów) swoich okaże, On błogosławiony i sam możny Król królujących i Pan panujących.” Że Epifania jest okresem czasu, jest jasne nie tylko z podanego powyżej cytatu Pisma św., zawierającego w sobie słowo „czasy” (okresy), lecz również jasno jest pokazane w 2 Liście Tym. 4:1 - „Ja tedy oświadczam się przed Bogiem i Panem Jezusem Chrystusem, który ma sędzić żywych (upadłych aniołów i nowe stworzenie) i umarłych (upadły rodzaj Adama) w sławnym przyjsciu (Epifanii) swoim i w królestwie (Bazylei).” Według tego wyjątku Pisma św. upadły rodzaj ludzki będzie sądzony podczas Tysiąclecia, Królestwa, a upadli aniołowie i nowe stworzenie podczas Epifanii. W czterech innych miejscach w Nowym Testamencie, gdzie słowo greckie „epifaneia” zdarza się, jest ono użyte, w znaczeniu czynności jasnego świecenia, tzn. objawienia osób, zasad i rzeczy przez jasne przyświecanie Prawdy. Taka czynność może mieć miejsce w każdym czasie, np. w żniwie Żydowskim (2 Tym. 1:10), podczas Epifanii jako okresie (2 Tesal. 2:8), lub podczas całego okresu wtórej obecności Pańskiej tj. podczas Parousii, Epifanii i Bazylei (2 Tym. 4:8; Tyt. 2:13). Pismo św. wskazuje, że co się tyczy świata, to Epifania dzieli się na cztery różne okresy: (1) Wojnę i jej następstwa; (2) Rewolucję, lub Armagedon i jej następstwa; (3) Anarchię i jej następstwa; (4) Ucisk Jakuba i jego

ROZDZIAŁ VII. SĘDZIOWIE WIELCY I MAŁI

Uwagi Ogólne. Otonijel. Aod. Samgar. Debora i Barak. Gideon. Abimelech. Jefe. Samson. Michas. Lewici i Danici.

ROZDZIAŁ VIII. JOB - FIGURA I FOZAFIGURA

Preludium. Dwanaście Mów Jobowych. Trzy Mowy Elifaszowe. Trzy Mowy Bildadowe. Dwie Mowy Sofarowe. Mowa Elihu. Trzy Mowy Jehowy. Epilog.

ROZDZIAŁ IX.

JÓZEF - FIGURA I NAJMNIEJSZA POZAFIGURA

Uwaga Wstępna. Józefowe Upokorzenie. Józefowe Wywyższenie Przed Głodem. Józefowe Postępowanie ze Swoimi Braćmi i Ojcem w Czasie Głodu. Józefowe Ostateczne Postępowanie ze Swoim Ojcem, Włącznie z Ojcowskim Pożegnaniem Swoich Synów. Ostatnie Sceny.

ROZDZIAŁ X.

MYŚLI NA ZAKOŃCZENIE

Uwagi Ogólne o Innych Figurach. Właściwy Pogląd z Grzesznych Uczynków Przeszłości. Napomnienia Na Przyszłość. Chwalebny Widok.

SKRÓCENIA

STB&B - Strażnica Towarzystwo Biblii i Broszur - Watch Tower Bible and Tract Society.

MSSB - Międzynarodowe Stowarzyszenie Studentów Biblijnych - International Bible Student Association.

TKL - Towarzystwo Kazalnicy Ludowej - Peoples Pulpit Ass'n.

PBI - Pasterski Biblijny Instytut - Pastorał Bible Institute.

BBI - Brianski Biblijny Instytut (w Australii) - Berean Bible Institute.

KSB - Komitet Studentów Biblijnych (w Brytanii) - Bible Students Committee.

A.H.M. - A. H. McMillan

J. - Johnson

A.I.R. - A. I. Bitchie

J.F.R. - J. F. Rutherford

H.C.R. - H. C. Rockwell

J.H. - J. Hemery

H.J.S. - H. J. Shearn

R.H.H. - R. H. Hirsh

I.F.H. - I. F. Hoskins

W. C. - W. Crawford

I.I.M. - I. I. Margeson

W.E.V. - W. E. Van Amburgh

ROZDZIAŁ I. OKRESY EPIFANICZNE.

następstwa. Lecz co się tyczy ludu Bożego, to Epifania dzieli się na dwa okresy: (1) Czas, w którym Kapłaństwo ma do czynienia z Kozłem Azazela, i (2) czas, w którym Kapłaństwo ma do czynienia w oczyszczeniu Lewitów. Z punktu zapatrywania na ich stosunek do ludu Bożego, traktować będziemy naprzód tylko te dwa okresy w tym rozdziale. Biblia i wypełnione fakty dowodzą, że w tym pierwszym okresie znajduje się, co najmniej siedem mniejszych okresów, które mniej więcej zachodzą albo stykają się, według danej sprawy, jeden z drugim.

Pierwszy z tych okresów, nad którym możemy się zastanowić, może być dobrze nazwany równoległością rocznych dni. Autor zauważył ten okres gdy się zastanawiał nad pewnymi wypełnionymi faktami. Mając do czynienia z różnymi lewickimi wodzami, zauważył, że gdy jaki wódz lewicki w jednej z trzech grup Lewitów - pozafiguralnych Gersonitów, Merarytów i Kaatów - popełni jakiś czyn rewolucyjny, to wódz lewicki z drugiej grupy lewickiej popełnił podobny czyn rewolucyjny akurat jeden rok co do dnia później. Np. gdy pewne czyny rewolucyjne popełnili H. J. Shearn i W. Crawford (wodzowie Lewitów Lobni - Gersonitów), akurat rok później J.F. Rutherford i J. Hemery (wodzowie Lewitów Maheli - Merarytów) popełnili podobne czyny rewolucyjne. Tedy akurat rok po popełnieniu przez tych ostatnich pewnych czynów rewolucyjnych, I. P. Hoskins i I. I. Margeson (wodzowie Lewitów Semei - Gersonitów) popełnili podobne czyny rewolucyjne. I tak samo rok później C. E. Heard i W. M. Wisdom (wodzowie Lewitów Muzy - Merarytów) popełnili podobne czyny rewolucyjne. Zauważmy, że pierwszego roku (w częściach 1915 i 1916), gdy wodzowie Lewitów Lobni Gersonitów popełnili rewolucyjne czyny, to akurat dwa lata później (w częściach roku 1917 i 1918) wodzowie Lewitów Semei - Gersonitów popełnili podobne czyny rewolu-

cyjne. Zauważmy w dalszym ciągu, że drugiego roku od rozpoczęcia się tych cykli (w częściach roku 1916 i 1917), gdy wodzowie Lewitów Maheli Merarytów popełnili pewne czyny rewolucyjne, to akurat dwa lata później (1918, 1919) wodzowie Lewitów Muzy Merarytów popełnili podobne czyny rewolucyjne. Widzimy z tego, że pomiędzy dwoma starszymi subdywizjami (Lobnitami i Mahelitami) z pozafiguralnych Gersonitów i Merarytów ich równoległe czyny rewolucyjne były akurat jeden rok od siebie odległe; lecz pomiędzy starszymi i młodszymi subdywizjami, tj. Lobnitami i Semeitami z Gersonitów, jako jedną partią, a Mahelitami i Muzytami z Merarytów jako drugą partią, równoległe czyny rewolucyjne były co dwa lata odległe od siebie.

Ponieważ są dwie subdywizje pomiędzy Gersonitami i również dwie pomiędzy Merarytami, czyli razem cztery subdywizje w obu grupach, tak samo są cztery subdywizje między Kaatami. Pierwszym czynnym wodzem z grupy Kaatów był Menta Sturgeon (w częściach roku 1916 i 1917), którego ruch odpowiada Husyjelitom; następnym wodzem był A. I. Ritchie (w częściach roku 1917 i 1918), którego ruch odpowiada Hebronitom. Te dwa ruchy wymarły, o czym będzie dany dowód biblijny w rozdziale X, chociaż na miejsce tych dwóch ruchów powstały dziedziczne ruchy. Wodzem trzeciej subdywizji - Izaarytów - jest Karol Olson, którego pierwsze czynności odbywały się w częściach roku 1918 i 1919. Wodzem czwartej subdywizji - Amranitów - jest R. H. Hirsh, którego działalność zaczęła się w częściach roku 1919 i 1920. Z powyższego można zauważyć, że Husyjelici Kaatowie zaczęli swoje czynności przez Menta Sturgeona rok po rozpoczęciu ruchu Lobni Gersonitów przez H. J. Shearna. Z tego wynika, że równoległe czynności Menta Sturgeona odbywały się w tym samym czasie, co i czynności J. P. Rutherforda. Zgodnie z tym pierwsze czynności Amranitów Kaatów, przez R. H. Hirsha przyszły akurat w rok po równoległych czynnościach Muzytów Merarytów przez C. E. Hearda. Po zauważeniu tych rocznych równoległości w roku 1918, zaczęliśmy zwracać baczną uwagę na różne jednostki, które występowały w charakterze wodzów rewolucyjnych i zawsze tak bywało, że podobne czyny rewolucyjne przypadają na rocznice. Tylko w sprawie C. B. Hearda i Karola Olsona nie możemy tego sprawdzić z akuracnością, z powodu że posiadamy tylko kilka z ich czynów rewolucyjnych i dat. Lecz w sprawie H. J. Shearna, J. F. Rutherforda, I. F. Hoskinsa, Menta Sturgeona, A. J. Ritchiego i R. H. Hirsha, z którymi mieliśmy zażyłe i osobiste poczynania możemy sprawdzić z akuracnością. W siódmym tomie epifanicznym w roz. III, pod dwunastym kompletem zła tam wyjawionego, jest podane wiele z tych rzeczy i tamże odsyłamy naszych czytelników po sprawdzenie tego, co tu jest podane w tym i w poprzednim paragrafie. Te fakty są dowodem, że roczne równoległości, zawierające w sobie czyny rewolucyjne wodzów w ośmiu subdywizjach lewickich znajdujących się w grupach Gersonitów, Merarytów i Kaatów, dostarczają nam jednego z okresów epifanicznych.

W tomie IX, w roz. III dane są dowody biblijne, że podczas Epifanii żyjemy w Wieku Ewangelii na małą skalę i tamże wykazaliśmy, że niewiara nominalnego duchownego Izraela w latach od 1874 do 1914, co do wejścia i zwyciężenia pozafiguralnego Chanaanu, sfery Prawdy i jej Ducha, jako drugie zastosowanie figury z 4Moj. z rozdziałów XIII i XIV, była powodem drugiego podróźowania po puszczy - podróźowania podczas Epifanii - tak jak niewiara w Żniwie Żydowskim 29 - 69 nominalnego ludu Bożego, w pierwszym zastosowaniu 4Moj. z rozdziałów XIII i XIV, była powodem pierwszego podróźowania po puszczy - podróźowania ludu Bożego po puszczy Wieku Ewangelii. Wobec tego znajdujemy, że w Epifanii

żyjemy we Wieku Ewangelii na małą skalę. Ażeby odróżnić jeden okres od drugiego nazwiemy te okresy jak następuje: Wielki Wiek Ewangelii i Miniaturowy Wiek Ewangelii. Ale fakty dowodzą, że mamy aż trzy Miniaturowe Wieki Ewangelii w Epifanii. A to się dzieje z tego powodu, że prawdziwe Małe Stadko duchowego Izraela ma do czynienia z nominalnym Małym Stadkiem duchowego Izraela czyli z Wielkim Gronem, będącym w trzech różnych grupach: (1) Nieczyści Lewici w Prawdzie objawieni pod złym dowództwem lewickim; (2) dobrzy Lewici w Prawdzie objawieni pod dobrym dowództwem lewickim; i (3) Lewici w nominalnym Kościele objawieni pod dowództwem Głupich Panien. Największym miniaturowym Wiekiem Ewangelii, który zajmuje całą Epifanię, 1914 - 1954, jest okres objawienia trzeciej wspomnianej powyżej klasy i może być nazwany Wielkim Miniaturowym Wiekiem Ewangelii; następny mniejszy miniaturowy Wiek Ewangelii, który zajmuje okres od lata 1918 r. do późna 1937 r. jest okresem objawienia drugiej wspomnianej powyżej klasy, i może być nazwany średnim Miniaturowym Wiekiem Ewangelii; a najmniejszy miniaturowy Wiek Ewangelii, zajmujący okres od wiosny 1915 do lata 1920 r. może być nazwany Małym Miniaturowym Wiekiem Ewangelii.

Czas Małego Miniaturowego Wieku Ewangelii równa się z Wielkim Wiekiem Ewangelii jako dzień do roku, t. zn. że Bóg wyznaczył ażeby wypadki, czynności i osoby, jakie miały miejsce w jednym roku we Wielkim Wieku Ewangelii odpowiadały wypadkom, czynnościom i osobom w dniu Małego Miniaturowego Wieku Ewangelii. Innymi słowy tyle jest dni w Małym Miniaturowym Wieku Ewangelii, ile jest lat w Wielkim Wieku Ewangelii. Czas Średniego Miniaturowego Wieku Ewangelii równa się z Wielkim Wiekiem Ewangelii jako rok do stulecia, czyli że Bóg wyznaczył, ażeby wypadki, czynności i osoby jednego stulecia w Wielkim Wieku Ewangelii występowały na scenie w średnim Miniaturowym Wieku Ewangelii w jednym roku. Innymi słowy ile było stuleci z ułamkiem we Wielkim Wieku Ewangelii, tyle jest lat z ułamkiem w Średnim Miniaturowym Wieku Ewangelii. Czas Wielkiego Miniaturowego Wieku Ewangelii równa się z Wielkim Wiekiem Ewangelii jako 25 miesięcy do stulecia, tj. że Bóg wyznaczył, ażeby wypadki, czynności i osoby jednego stulecia we Wielkim Wieku Ewangelii występowały na scenie Wielkiego Miniaturowego Wieku Ewangelii w 25-ciu miesiącach. Innymi słowy tyle jest 25 - cio miesięcznych okresów we Wielkim Miniaturowym Wieku Ewangelii, 1914 - 1954, ile było stuleci we Wielkim Wieku Ewangelii. To jednak nie znaczy, że każdy wypadek, czynności lub osoba we Wieku Ewangelii ma swoje równoległości w tych trzech miniaturach. Ale znaczy to raczej, że tylko takie wypadki, czynności i osoby, które były połączone z wytworzeniem Planu Bożego na Wiek Ewangelii i miały pokrewieństwo z ludem Bożym tegoż Planu i tacy tylko co mieli oceniający wpływ na wytworzenie tegoż Planu i ludu Bożego mającego pokrewieństwo z nim, mają równoległości w tych miniaturach. Z tych trzech miniatur zauważyliśmy najpierw małą, następnie wielką, a na koniec średnią miniaturę i w taki sam sposób stawały się one dla nas jasne.

Wieczorem dnia 16 lutego 1918 r., w rocznicę urodzin Pastora Russella daliśmy w zborze we Philadelphii wykład na temat Wierny i Roztropny Sługa. Przy końcu tego zebrania podaliśmy myśl, że możemy dać wykład o Złym Słudze w następny wieczór, gdyby zbór sobie tego życzył. Myśl dana pod głosy została jednogłośnie przyjęta, że możemy dać wykład. Zaraz po opuszczeniu miejsca tego zebrania brat R. G. Jolly przystąpiwszy do nas powiedział nam, że A. J. Ritchie miał się wyrazić, że tyle było dni od dnia śmierci brata Russella, do dnia wyrzucenia czterech dyrektorów przez J. F. Rutherforda, ile było lat od 539 do 799 r. naszej ery. Nikt nie podał wtedy żadnej

wzmianki, ażeby Wiek Ewangelii odnawiał się na małą skalę. Ta myśl Ritchiego wielce nas zastanowiła. Lecz po zbadaniu jej, zauważyliśmy, że w rachubie jego brakowało jednego dnia. Wobec tego nie od dnia śmierci, ale od dnia sceny z togą, tj. od 30 października 1916, kiedy to brat Russell zdawał przedśmiertny raport, że jego udział w pracy człowieka z kałamarzem pisarskim jest skończony i usunął się z urzędu jako „ów sługa,” do dnia wyrzucenia czterech dyrektorów, było akurat tyle dni, ile było lat od 539 r., gdy papieństwo rozpoczęło wykonywanie władzy świeckiej, różniącej się od władzy kościelnej, aż do roku 799 rozpoczęcia się papieskiego tysiąclecia. Już wtedy uznawaliśmy, że Towarzystwo było Małym Babilonem; a studiując tę rzecz i porównując ją z historią Kościoła (Kurtza tom I str. 487), dowiedzieliśmy się, że Papież Leon III (795 - 816) z powodu zagrabienia władzy miał w r. 799 z partią opozycyjną rzymską wielką walkę, w której o mało co nie stracił życia, skąd uciekł do Francji do Karola Wielkiego po protekcję. Wskutek interwencji Karola stanowisko papieża zostało zabezpieczone (799 r.) i odtąd rozpoczyna się papieskie tysiąclecie panowanie. Wielkie podobieństwo tych wypadków było, gdy sześciu braci podniosło protest przeciw Rutherfordowi, za jego zagrabienie władzy i usiłowanie wyrzucenia czterech dyrektorów, i pobilo go słownie w jadalni w Betel 17 lipca 1917 r., wskutek czego uciekł on do swego nowego zarządu po protekcję i w dniu tym został zabezpieczony we władzy. Z powodu tych wypadków powstało pytanie w naszym umyśle: czy nie mamy małego Babilonu w małym kościele rzymsko - katolickim z małym papieżem Rutherfordem, jako głową?

Postanowiliśmy zrobić porównanie z Historii Kościoła względem osób, wypadków i czynności od 539 do 799, z osobami, wypadkami i czynnościami, jakie następowały między ludem Bożym od 30 października 1916, do 17 lipca 1917 i znaleźliśmy znamienne podobieństwo w tych porównaniach, gdzie lata w pierwszym porównaniu odpowiadają dniom drugiego porównania. Następnie ustawiliśmy tabelę odnośnych lat w tył aż do 2 - go roku przed naszą erą, czyli do narodzenia naszego Pana i w ten sam sposób postąpiliśmy z dniami, cofając się od 30 października 1916 do dnia odpowiadającego czasowi 2 - go roku przed naszą erą, starając się tak ją ustawić, ażeby każdy dzień odpowiadał danemu roku, z punktu zapatrywania na dzień w małym okresie, stojący za rok w dużym okresie i znaleźliśmy, że data 9 maja 1915 odpowiada czasowi 2 - go roku przed naszą erą. Tedy ustawiliśmy te dwa okresy wprzód, stosując dzień do roku i znaleźliśmy, że rok (1918), w którym to porównanie było zrobione, odpowiadał dacie 9 sierpnia 1920. Potem te dwa porównania chronologiczne umieściliśmy w dużym notesie o luźnych kartkach, lata Wiek Ewangelii na stronicach po lewej stronie notesu, a dni Małego Miniaturowego Wiek Ewangelii po prawej stronie, w ten sposób odpowiadające lata i dni znajdowały się na równoległych liniach stronic. Następnie wpisaliśmy historyczne wypadki, czynności i osoby z Historii Kościelnej z odnośnych lat, równoległe z wypadkami, czynnościami i osobami z odnośnych dni w Małej Miniaturze, według zapisków w naszych pamiętnikach i iż innych źródeł informacji. Porównując te rzeczy zauważyliśmy, tak jak należało się spodziewać według Boskiego sposobu liczenia czasu, że dni w Małej Miniaturze rozpoczynają się o 6 - tej godzinie wieczorem. Było to około godziny 10 - tej wieczorem 16 lutego, 1918 r., gdy brat Jolly powiedział nam o uwadze Ritchiego, że było tyle dni od 31 października 1916 (raczej od 30 paździer. 1916) do 17 lipca 1917, ile było lat od 539 do 799 r. Zgodnie z tym z Boskiego punktu widzenia, usłyszeliśmy o tej rzeczy po raz pierwszy w dniu 17 lutego 1918, a ta data w Małej Miniaturze równa się z rokiem 1014 naszej ery.

Ta data umożliwiła nam poddać te równoległości pod ścisłą próbę: Jeżeliby one były prawdziwe, to prawie od samego początku roku 1918, powinniśmy wiedzieć, co się miało ogólnie, nie szczegółowo, zdarzyć między ludem Bożym, aż do 9 sierpnia 1920, oraz daty, na które odnośne wydarzenia przypadają. Ile razy poddawaliśmy tę datę takiej próbie, zawsze wytrzymywała próbę. Tym więc sposobem przewidzieliśmy wypadki połączone z komitetem z Fort Pitt i z PBI, podczas wiosny, lata i jesieni 1918 r. Między innymi, możemy podać następującą rzecz za przykład: Na początku maja 1918, powiedzieliśmy braciom R. H. Hirshowi i R. G. Jollymu i dwom innym braciom ze zboru w Philadelphii, że ci dwaj bracia i autor odniosą porażkę ze strony czterech innych członków komitetu z Fort Pitt w dniu 27 lipca 1918, lecz że w dniu 29 lipca (który rozpoczął się o godz. 6 - tej wieczorem 28 lipca) my im zadamy miazdzącą porażkę. Ma się rozumieć, że nie wiedzieliśmy naprzód szczegółów, a tylko ogólności. A więc z czego dowiedzieliśmy się że tak będzie przeszło dwa miesiące czasu naprzód? Otóż z pewnych wypadków jakie wydarzyły się w latach 1174 i 1176. Przepowiedziane wypadki zdarzyły się na Konwencji w Asbury Park, która odbyła się w dniach 26 - 29 lipca 1918 i w datach przepowiedzianych przeszło dwa miesiące naprzód. Okoliczności były następujące: Ludność Lombardii we Włoszech była w ciągłej walce, trwającej przez wiele wieków, ze Świętym Państwem Rzymskim, które starało się ich ujarzmić. W czasie o którym jest mowa, Fryderyk Barbarossa był cesarzem tegoż państwa, który postanowił zgnieść wolność miłujących Lombardów. W roku 1174 najechał on Lombardię z wielką armią, zadając im wielką klęskę; po pobiciu ich udał się do Rzymu i do innych części Włoch, pozostając przez dwa lata poza granicami Lombardii. W tym samym czasie wódz Lombardów zorganizował swoje siły, a po powrocie Fryderyka wojna wybuchła ponownie, której wynikiem było kompletne i miazdzące pobicie cesarza w roku 1176.

Dniami odpowiadającymi w Małej Miniaturze są daty 27 i 29 lipca 1918. W dniu 27 lipca grupa przez H. C. Rockwella zaczęła atakować innych trzech członków z komitetu Fort Pitt, a najwięcej autora. Że atak Rockwella był dzikim, to ogólnie przyznano przez braci i siostry, a między innymi atak ten wzbudził sympatię dla nas przez jednego członka z ich grupy imieniem F. H. McGee. Pomimo ich przyrzeczenia (18 lipca), że nie wniosą przed Konwencję sprawy o niezgodzie komitetu, I. F. Hoskins i I. I. Margeson zwołali w dniu 27 lipca po południowe zebranie ze starszych i diakonów, na którym wiele innych braci było obecnych i błędnie przedstawili sprawę o czynnościach komitetu Fort Pitt, oskarżając trzech braci, a najwięcej autora o przeszkadzanie w pracy Pańskiej. Zażądali rozwiązania komitetu i wybrania nowego komitetu wolnego od tych rzekomych zawadiaków. Z powodu ich fałszywego przedstawienia rzeczy, większość uczestników konwencji poparła ich wniosek rozwiązania komitetu tego samego dnia, po południu. Wieczorem, tegoż dnia, wybrano czterech członków z grupy i trzech innych braci, jako nowy komitet. W niedzielę rano, gdy nowy komitet miał swoje zebranie w celu zorganizowania się, autor miał dać wykład konwencyjny. A będąc wiernym ostrzeżeniu, jakie dał grupie, że jeśli przedstawi przed konwencję kłopot w komitecie z Fort Pitt, to on wyjawi postępkę grupy przez cały czas egzystencji tegoż komitetu, i właśnie dlatego autor objawił całą prawdziwą sytuację w komitecie. Uczynił to nie tylko w tym celu, ażeby odpowiedzieć na ich fałszywe przedstawienie rzeczy z dnia poprzedniego, przez co uzyskali obalenie komitetu z Fort Pitt, ale również i dlatego, ażeby uzbroić swoich sympatyków w potrzebne fakty, którymi by mogli zaatakować grupę i nowy komitet w dniu 29 lipca.

Postanowił zatem przypuścić kontratak przeciw planom grupy, chcącej utworzyć korporację do kontrolowania ogólnej pracy Kościoła, co też było głównym powodem sporu w Komitecie z Fort Pitt i co doprowadziło do stanu bez wyjścia. Nasze wypowiedzenie się przeciw celowi grupy, starającej się o uformowanie korporacji do kontrolowania ogólnej pracy Kościoła, było powodem iż wielu pragnęło usłyszeć debaty nad tą sprawą i ostatecznie konwencja naznaczyła I. F. Hoskinsa jako obrońcę tego poglądu, a autora jako oponenta do debat nad pytaniem: czy do zarządzania pracą Kościoła Powszechnego musi być utworzona korporacja? - Naznaczono ażeby autor pierwszy przemówił, który też omówił tę kwestię według punktów przedstawionych we Wykładach Pisma św. w tomie VI w roz. II, o kompletnej organizacji Kościoła. Następnie przemawiał I. F. Hoskins, lecz obrona jego stanowiska była tak słabą, iż w wielu punktach ośmieszała go. Zapytany później dlaczego on i jego współkoledzy z komitetu nie przybyli i nie przedstawili spraw komitetu z Fort Pitt na konwencjach we Philadelphii w wrześniu i grudnia 1918 r., odpowiedział, że tylko dwa razy prowadził debaty z J., ale za każdym razem wyszedł z nich pobity. Po debatach (wieczorem 28 lipca, a 29 lipca według Boskiego czasu) było ogólne odrzucenie poglądu grupy przez uczestników konwencji, a przyjęcie poglądu autora.

Całe rano w dniu 29 lipca było przeznaczone na sprawy ogólne. Nowy komitet przyniósł swoje uchwały do zatwierdzenia konwencji, które były następujące: wydawanie regularnego pisma, wychodzącego co pół miesiąca, do którego mieli już naznaczony komitet redakcyjny z pięciu i uformowanie korporacji. Obie te uchwały zostały odrzucone prawie jednogłośnie. Autor nie pamięta dobrze, ale zdaje mu się, że ich komitet redakcyjny został rozwiązany. Konwencja zezwoliła na wydawanie miesięcznego biuletynu przez komitet PBI, w którym miały być umieszczane tylko wiadomości o ogólnych sprawach Kościoła, a który później przeciw rozporządzeniom konwencji został użyty dla celów propagandy, zalecającej utworzenie korporacji. Oprócz tego posunęli się jeszcze dalej poza im daną instrukcję, pozwalając na umieszczenie kilka ataków na nas, ze strony F. H. McGee i J. D. Wrighta, na które odpowiedzieliśmy w pierwszym wydaniu Present Truth. Grupa ta opuściła konwencję zupełnie pobita i wielce upokorzona. A ich wódz I. F. Hoskins został bardzo poniżony przez F. H. McGee za swój postępek względem autora na konwencji w Astoury Park, tak jak Fryderyk Barbarossa był wielce poniżony przez papieża Aleksandra III. F. H. McGee był tak bardzo poruszony niegodziwym atakowaniem autora ze strony Hoskinsa, Margesona i Rockwella, że iż wielkim trudem zdołano go nakłonić do wycofania rezygnacji w zarządzie PBI. Zatem przepowiednie, jakie wypowiedzieliśmy dwa miesiące przedtem odnośnie dat 27 i 29 lipca 1918, wypełniły się, a wodzowie PBI nadali kierunek odnośnym wypadkom.

Należy tu zrobić niektóre ogólne uwagi odnośnie Małego Miniaturowego Wieku Ewangelii w celu lepszego jego zrozumienia. Jak już przedtem podaliśmy, że ta miniatura rozpoczęła się 9 maja 1915, który to dzień odpowiada 2 - go roku przed naszą erą, czyli roku narodzenia się naszego Pana. Sposób, w jaki wypadki rozwijały się, wygląda, że po śmierci naszego Pastora (której data równa się z rokiem 540 po Chr.) byliśmy uprzywilejowani odgrywać w małej miniaturze dwojaką rolę (faktycznie mieliśmy przywilej odgrywania tych samych dwóch ról w tych dwóch drugich miniaturach). W dniach następujących po 31 października 1916 i odpowiadających do lat w Wieku Ewangelii mieliśmy przywilej: (1) w rzeczach nauczania podawać nauki, które odpowiadają doktrynom jakie były przedstawiane przez Pań-

skie mówcze narzędzia, członków gwiazd, w odnośnych latach; i (2) w rzeczach rozporządzających pracą Pańską (w rzeczach wykonawczych) obstawać za rzeczami, (które odpowiadały rzeczom o które chodziło władcom cywilnym, będącym w opozycji do błędnej polityki greckiego katolicyzmu, papieżstwa i protestantyzmu) za którymi obstawał br. Russell, sprzeciwiając się polityce przesiewaczy w żniwie. Z drugiej strony Lobni Gersonici (zwolennicy Shearna i Crawforda) odpowiadają gracko - katolikom szczególnie od drugiego do dziesiątego stulecia, a ich urząd wykonawczy odpowiada rzymskiemu cesarzowi. Zwolennicy Towarzystwa aż do ich wyborów w styczniu 1918 odpowiadają rzymsko - katolikom, tj. blisko do końca dziesiątego stulecia, J. F. Rutheford odpowiada papieżowi, a Zarząd odpowiada zmianie władców Zachodnich. Tedy rozpoczynając przed funkcjonowaniem komitetu z Fort Pitt, Seimei Gersonici odpowiadają głównie rzymsko katolikom w przybliżeniu od końca dziesiątego stulecia aż do około czasu Reformacji, F. H. McGee odpowiada papieżowi, a komitet PBI cesarzowi Świętego Państwa Rzymskiego. Lecz przez cały ten czas Zwolennicy Tow., J. F. R. i Zarząd odgrywali podrzędnie swą poprzednią rolę jako małe papiści i.t.d. Krótco przed konwencją Towarzystwa, trwającą od 29 maja do 1 czerwca 1919, zwolennicy Towarzystwa przybrali główną rolę małego rzymsko katolickiego kościoła, z J. F. R. jako małym papieżem i z Zarządem odpowiadającym cesarzowi Świętego Państwa Rzymskiego, aż do czasu gdy go Obezwładniono jako kontrolera. To w ogólności trwało aż do końca Małej Miniatury.

Z tego widzimy, że większe role z Małej Miniatury odpowiadają większym rolom odgrywanym podczas właściwego Wieku Ewangelii. Części, w których H. J. Shearn i jego zwolennicy odgrywali aż do lata 1917 r., odpowiadały tej części, w której odgrywał Kościół grecko katolicki i jego wodzowie, którym się zawsze sprzeciwiała partia papieska. Część, którą J. F. R. i jego zwolennicy odgrywali od 1916 r. do późna 1917, odpowiada głównej części, w której papież i jego popiecznicy odgrywali od około 250 roku do końca dziesiątego stulecia. Część zaś, którą F. H. McGee i jego zwolennicy odgrywali, od około 1 grudnia 1917 do około 1 maja 1919, odpowiada głównej części, w której partia papieska odgrywała od końca dziesiątego stulecia aż do piętnastego stulecia, podczas gdy zwolennicy Towarzystwa podczas tego okresu odgrywali podrzędną część jako małe papieskie partie; a od tego czasu aż do około sierpnia 1920, część, jaką J. F. R. i jego zwolennicy odgrywali, odpowiada głównej części jaką partia papieska odgrywała od około połowy piętnastego stulecia aż do końca Małej Miniatury. Podczas tych wszystkich czasów, począwszy od Konstantyna Wielkiego, władcy popierali odstępstwo jakie odpowiadało urzędnikom wykonawczym jako wysłannikom wspomnianych powyżej grup.

Podczas tych wszystkich ruchów pomiędzy ludem Prawdy mniejsze ruchy były prowadzone przez różnych wodzów Kaatowych, którzy chociaż sprzeciwiali się, mniej więcej, głównym wodzom Merarytów i Gersonitów, byli jednak poniekąd z nimi połączeni. Tym więc sposobem Menta Sturgeon sprzeciwiał się mniej więcej małym partiom papieskim i był mniej więcej duchem spokrewniony z formą opozycji, jaką ruch Lobni reprezentował. Dlatego odpowiada on mniej więcej pewnym poselskim wykonawcom i wodzom między Grekami. Zaś A. I. Ritchie sprzeciwiał się mniej więcej małym partiom papieskim, był on jednak mniej więcej w połączeniu z ruchem Maheli Merarytów i z ruchem Semei Gersonitów. Dlatego rozumiemy, że on odpowiada jako poselski wykonawca pewnym władcom z pośród Ostrogotów i Franków. Dalej rozumiemy, że Karol Olson jako nauczyciel zdaje się odpowiadać pewnym protestującym rzymskim teologom w Angin; R. H. Hirsh jako nauczyciel odpowia-

da wodzom utracjuszy koron w sektach protestanckich, podczas gdy C. E. Heard jako nauczyciel odpowiada rzymskim teologom nie bardzo lojalnym papieżom, lecz w przybliżeniu tak jak ci protestujący rzymscy teolodzy, którzy odpowiadają Karolowi Olsonowi. Te główne punkty pomogą nam do lepszego zrozumienia szczegółów, jakie będą podane później. Szczegóły te podamy w równoległych kolumnach, zestawiając każdy szczegół jeden przeciw drugiemu. Musimy wiele z tych szczegółów pominąć, bo w przeciwnym razie rozdział ten zająłby całą objętość książki. Dlatego podamy tylko główne punkty połączone z ważniejszymi epokami w tych dwóch odnośnych okresach. Podamy datę każdego kompletu wypadków, rozpoczynając z wypadkami w okresie Smyrneńskim pod koniec życia Św. Jana. W kilku wypadkach byliśmy zmuszeni odbudować datę we Wiekach Ewangelii według odpowiadającej daty w Małej Miniaturze, a niekiedy na odwrót, a to z powodu niepewności, co do akuratności daty w jednym lub drugim wypadku. Podajemy wypadki we Wiekach Ewangelii w pierwszej kolumnie, a wypadki w Małej Miniaturze w drugiej kolumnie. Przypominamy jeszcze raz, że dni w Małej Miniaturze rozpoczynają się o godzinie 6 - tej wieczorem, a nie o północy, co potrzeba zachować w pamięci w następujących zestawieniach.

Po Chr.

90 Pierwszy list Jana skłania niektórych braci do udzielenia jemu nieco ulgi w jego uciążliwej służbie

95 Trzeci list Jana i Objawienie napisane w znaczeniu antyklerykalnym, ukróca nieco klerykalizm.

103 Postawa klerykalistów zaczyna przedstawiać myśl, że są dostatecznie rozwinięci do podtrzymania Kościoła bez nadzoru Apostołów i członków gwiazdnych.

165 Król Longobardów sprzymierzony z Markomanami (oba narody germańskie) ponosi porażkę w walce na Dunaju.

166 Pierwszy synod azjatycki jest zwołany, który pozwala sobie ustanawiać prawa dla kościołów w Azji.

173 Wielki synod azjatycki jest zwołany, który usiłuje wziąć kontrolę nad Kościołem z Azji, lecz

1915

8/VIII Stosowny list brata Russella pobudza Przybytek londyński do udzielenia mu ulgi w niektórych ciężarach finansowych w pracy Pańskiej, przez przejęcie bieżącego procentu hipotecznego i innych bieżących wydatków.

13/VIII List brata Russella pisany do zarządców londyńskich ukróca klerykalizm J. Hemery'ego przez zamianowanie dwóch innych zarządców do wygłaszania kazań raz na miesiąc, także i innych starszych według zapotrzebowania w Przybytku londyńskim.

21/VIII Kiedy zarządcy londyńscy zawiadomili brata Russella, że Przybytek już przejął wszystkie bieżące wydatki, było to pierwsze zawiadomienie, że Przybytek mógł się obejść bez jego nadzoru.

22/X Brat Johnson, jego gospodarz i gospodyni z New Berlin, Ohio, doznają porażki ze strony większości uzurpatorów, kiedy starali się połączyć rozdzielony zbor w tym mieście.

23/X Starsi Przybytku londyńskiego dyskutują nad przejściem całkowitej kontroli nad wszystkimi sprawami Przybytku.

30/X Wspólnie zebrani starsi i diakoni w Przybytku londyńskim omawiają środki i sposoby,

zainteresowani dowódcy zdołali ograniczyć ich zamiary.

202 Śmierć Pantaniusza (wodza Kościoła Aleksandryjskiego) i Ireneusza jest okazją posunięcia się naprzód klerykalizmu.

205 Tertulian podaje myśl o wyższości Ojca, że Syn jest Jego stworzeniem i podległym Ojcu i że Duch św. jest przewodem dzieła Ojca.

208 Epigoniusz (noecjan czyli wyznawca abstrakcyjnego czyli wyznawca abstrakcyjnego rozumowania) wykazuje tożsamość Ojca i Syna, którzy objawiają się w dwa odrębne sposoby.

208-243 Spór o Modalizm (nauka, według której trzy osoby trójcy różnią się tylko sposobem objawienia się) kończy się porażką Modalizmu.

238 Beryliusz z Bostry, w Arabii szerzy naukę podobną do Modalizmu, zwalczany przez zwolenników trójcy (krańcowości błędu zwalczającego się wzajemnie.)

243 Anty-berylusowe poglądy szeroko obiegają kler, kończą się odrzuceniem tych poglądów.

244 Pod wpływem nauk Orygenesy synod arabski odrzuca poglądy Beryliu-

przez które mogliby wziąć kontrolę nad sprawami Przybytku. J. Hemery i sympatycy ograniczają ten zamiar.

28/XI Klerykalizm w Przybytku londyńskim robi postępy z powodu wysiłków H. J. Shearna i W. Crawforda, ażeby kaznodziejstwo było otwarte dla wszystkich starszych w tym Kościele.

1/XII Brat Russell w Strażnicy (ang.) na str. 359, par. 7-17, podaje myśl, że korporacja STB&B ma absolutną kontrolę nad korporacjami MSSB i TKL, i że przez te dwie ostatnie wykonuje swą pracę.

4/XII Rezolucja H. J. Shearna ażeby uformować osobne zebrania wieczorowe w każdą niedzielę na pół-wsch. stronie Londynu oparta na myśli że korporacje STB&B i MSSB są jednym i tym samym, tylko że pracują w innych kierunkach, zostaje przeprowadzona jednogłośnie przez starszych Przybytku.

4/XII-8/I, 1916 Spór, o zebrania wieczorne na pół-wsch. stronie Londynu, oparty na myśli, że STB&B, TKL, i MSSB są identyczne, kończy się porażką tej idei przez większość starszych Przybytku, dowodząca, że sposób prowadzenia tych zebrań nie zgadza się z tożsamością trzech korporacji.

3/I, 1916 Pierwsze oddzielne zebranie braci na pół-wsch. stronie Londynu, ich pozostawanie w zależności od Przybytku londyńskiego jest zwalczane przez starszych z Crouch End, a popierane przez H. J. Shearna i W. Crawforda. Zebranie to było pierwszym krokiem w kierunku rozdzielania identyczności tych trzech korporacji, chociaż dowodzone, że stanowią one jedność.

8/I Na pierwszym zebraniu na pół-wsch. stronie Londynu starsi Przybytku omawiają o stosunkach korporacyjnych, wskutek czego zarządzono na dalsze zbieranie się tam.

9/I Niektórzy starsi Przybytku, będący pod wpływem Crawforda, z

sza, który odwołuje swój błąd; synod przyjmuje pogląd o odrębności osób Ojca i Syna, ale że Syn był bez początku.

251 Cyprian, biskup kartagiński, i Korneliusz z Rzymu silnie zalecają doktrynę następstwa apostołskiego biskupów i podległości starszych i laików

254 Śmierć Originesa.

258 Śmierć Cypriana

262 Dionizjusz z Rzymu naucza, że istnienie Logosa w stosunku do Ojca jest osobne, wieczne i współistotne (odnośnie do tożsamości istoty). Pogląd ten zostaje przyjęty przez Dionizjusza z Aleksandrii

262-325 Spór, że Syn z Ojcem jest istotą współistniejącą, chwilowo uspokaja się, poczym wybuch ponownie w 262, i dalej ciągnie się i wzrasta aż na koniec załatwia go oficjalnie sobór nicejski 325.

264 Synod w Antiochii prowadzi debaty w sensie trynitarskiego rozwoju z Pawłem z Samosaty, trzymającym się poglądu, że nasz Pan nie istniał poprzednio. Paweł w słowach ostrych i dwuznacznych wprowadza swoich przeciwników na kilka lat w zakłopotanie

269 Paweł z Samosaty, starożytny unitariusz, zostaje potępiony przez członków synodu, rozwijających doktrynę o trójcy.

powodu wniosków omawianych na zebraniach w pół-wsch Londynie, przyjmują pogląd, że te dwie korporacje są odrębne i różne od siebie, ale że MSSB zawsze zawierało się w STB&B.

16/I H. J. Shearn i W. Crawford silnie zalecają, ażeby wszyscy starsi Przybytku mieli prawidłowy przystęp do kazalnicy jako przedstawiciele pastora Russella i że diakoni i zgromadzenie nie powinni się temu opierać.

19/I W. Crawford zmienia swój pogląd, zalecając więcej niezależności MSSB od STB&B.

23/I H. J. Shearn wzmacnia swój pogląd prawa starszych do kazalnicy w Przybytku londyńskim.

27/I J. F. Rutherford dowodzi, że korporacje STB&B i MSSB posiadają istotną tożsamość, a H. J. Shearn podaje o stosunkach korporacyjnych z osobnego i nie upoważnionego istnienia zebrań w Crouch End, że MSSB, posiadające osobne i równe istnienie, zawsze zawierało się w STB&B.

27/I-30/III Spór powstały odnośnie stosunków korporacyjnych, na zebraniach braci z pół-wsch. Londynu i Crouch End chwilowo uspokaja się, poczym wybuch z wielką siłą 27/I, wzmagą się i kończy urzędowo 30/III na korzyść istotnej jedności STB&B i MSSB, przez decyzję mniejszego komitetu starszych Przybytku, omawiających pokrewieństwo zebrań w przybytku i Crouch End, która z ograniczeniem zostaje przyjęta przez starszych.

29/I Niektórzy starsi Przybytku pod przewodnictwem H. J. Shearna i W. Crawforda prowadzą debaty względem swoich poglądów, odnoszących się do stosunków korporacyjnych z grupą będącą pod przewodnictwem J. Hemery'ego na zebraniach w Crouch End, gdzie J. Hemery wprowadza pierwszych w chwilowe zakłopotanie.

3/II Zwolennicy Shearna i Crawforda potępiają poglądy zwolenników Hemery'ego jako krańcowe

271 Zwolennicy zapatrywań, rozwijających naukę o trójcy potępiają pogląd odrębności Ojca i Syna jako osób nie mających jedności ich istoty.

272 Grupy rozwijające naukę o trójcy wyrzucają z urzędu Pawła z Samosaty, starożytnego unitariusza.

275 Porfiriusz, najzdolniejszy niedowiarek z czasów starożytnych, rozpoczyna pisanie swego dzieła, składającego się z piętnastu ksiąg przeciwko chrześcijaństwu.

276 Porfiriusz kończy powyżej wspomniane dzieło

278 Przewlekłe dyskusje co do pokrewieństwa Ojca i Syna, tyżące się mniemanej współwieczności, współistoty i równości tego Ostatniego do Ojca, przybierają więcej wątpliwy wygląd.

299 Biskupi chrześcijańscy prowadzą dyskusję nad dziełem Porfiriusza pisanym przeciw chrześcijaństwu; niektórzy z nich decydują się odpowiedzieć, tj. Metodiusz z Tyru, Euzebiusz z Cezarii i Appolinariusz z Laodycji.

318 Początek sporu arianckiego; przeciwnicy arianizmu dowodzą, że Ojciec i Syn jest to jedna

5/II Na zebraniu starszych zwolennicy stosunków korporacyjnych z osobnych zebrań w pół-wsch. Londynie potępiają pogląd tych, którzy twierdzą, że STB&B i MSSB są odrębnymi korporacjami, i że nie są w rzeczywistości jedną i tą samą rzeczą.

6/II J. Hemery i jego zwolennicy są chwilowo zachwiani w swoim obronnym stanowisku przez starszych, zwolenników Shearna i Crawforda, otrzymujących upoważnienie na zebraniach w Crouch End do wprowadzenia stosunków korporacyjnych przez dowodzenie, że powyższe zebrania odbywały się z powodu tymczasowego upoważnienia od starszych.

9/II Brat Eddington, starszy Przybytku, rozpoczyna pisanie listu do starszych Przybytku, w którym zaleca używanie Biblii za podręcznik, a nie tomów.

10/II Brat Eddington kończy swój list do starszych Przybytku, zalecający używanie Biblii za podręcznik.

12/II Po długiej dyskusji połowa starszych Przybytku była przychylna rozkładowi wszystkich zebrań w Crouch End. Także zgodzono się zainstalować komitet, któryby zbadał ten przedmiot i dał sprawozdanie najmniej tydzień przed głosowaniem starszych; ten cały sposób postępowania pokazuje niepewność starszych co do wywodów z zebrań w Crouch End względem kwestii pokrewieństwa STB&B i MSSB, jakoby istnienie, zasadnicza jedność i równość tej ostatniej korporacji zawsze były objęte w poprzedniej.

4/III List Eddingtona, sprzeciwiający się badaniu tomów itd., jest odczytany starszym Przybytku, którzy w większości nie chcą go omawiać, lecz dają znać, że niektórzy starsi dadzą mu osobistą odpowiedź na jego krańcowe odrzucanie podręczników.

23/III Spór w komitecie starszych Przybytku toczy się o istotną jedność i oddzielność zgromadze-

istota w dwóch osobach; większość jest przeciwna Ariuszowi.

325 Sobór nicejski zatwierdza pogląd, że dwie osoby, Ojciec i Syn, są współwieczne, współistotne i równe.

334 Ulfilas (wyznawca zasad Ariusza) przygotowuje się do pracy misjonarskiej pomiędzy Wizygotami.

339 Julian Apostata (cesarz rzymski), z powodu, że trzech synowie Konstantyna pomordowali jego krewnych, zaczyna nienawidzić chrześcijaństwo.

340 Ulfilas dalej przygotowuje się do nawrócenia Wizygotów do arianizmu.

341 Ulfilas poświęca się na biskupa misjonarskiego dla Wizygotów, by ich nawrócić do arianizmu.

348 Ulfilas zaczyna pracę pomiędzy Wizygotami.

355 Pogańscy Wizygoci gwałtownie prześladują, Ulfilasa i nawróconych przez niego chrześcijan.

359 Ulfilas zaczyna tłumaczenie Biblii na język gotycki, wynajdując alfabet gotycki.

362 Teologowie chrześcijańscy debatuje nad poglądami Juliana Apostata-

nia Przybytku w Crouch End, o czym zaraportowano starszym Przybytku z których większość jest przychylną temu pogładowi — a to obejmuje w sobie istotną jedność, oddzielność, spójność i równość STB&B i MSSB.

30/III Komitet starszych Przybytku zgadza się warunkowo na pokrewieństwo, jakie zachodzi między zgromadzeniem Przybytku a zgromadzeniem w Crouch End, dowodząc, że oba te zgromadzenia są istotnie jednym i tym samym, a także iż są one odrębne i równe sobie — dając do zrozumienia, że MSSB zawiera w sobie istotną jedność, aktualną oddzielność, współistotność i równość z STB&B.

8/IV J. jako obrońca metod Br. Russella umawia się z Siostrą Wilson, ażeby w Louisville, Ky., gdzie on miał mieć wykłady, podjęła pracę kolporterską.

13/IV Brat Eddington, z powodu odsunięcia jego stronników przez głównych stronników J. Hemery'ego, zaczyna pisać gazetkę, w której wyrzeka się MSSB, będącego pod kierownictwem Br. Russella.

14/IV J. stara się o pozyskanie siostry Wilson, ażeby stale udawała się za nim w pracy kolporterskiej.

15/IV J. dostaje przywilej pouczenia kolporterów jak należy postępować zgodnie z metodami Br. Russella. Siostra Wilson przyjmuje kolporterską ofertę J.

22/IV J. zapewnia siostrę Wilson, że Br. Russell zgodził się na jej udawanie się za J. w pracy kolporterskiej.

29/IV Gwałtowne opozycje powstają w niektórych miejscowościach przeciwko udawaniu się kolporterów za J.

3/V J. udziela siostrze Wilson odpowiednich instrukcyj w związku z pracą kolporterską, jaką miała po raz pierwszy podjąć dla niego, po zamianowaniu jej kolporterką przez br. Russella.

6/V Starsi Przybytku prowadzą dysputę nad poglądami br. Eddingto-

ny, którzy o mało nie zostali pobici w debatach publicznych.

378 Pokonanie cesarza Walensa przez Gotów po ich nawróceniu do arianizmu.

379 Teodozjusz, zostając cesarzem, obiera inny sposób obchodzenia się z Gotami, gdy ci usiłują zwiększyć swoją pracę nawracania pomimo cesarskiego sprzeciwu.

381 Sobór w Konstantynopolu ogłasza dekret o bóstwie Ducha świętego, przez co uzupełnia doktrynę trójcy.

Ażeby lepiej zrozumieć poprzednie szczegóły, nadmienimy jeszcze kilka dodatkowych uwag do tych zrobionych poprzednio przy wprowadzeniu równoległości Wieków Ewangelii. Kluczem do otworzenia równoległości jakie dotąd porównywaliśmy jedno z drugim, jest myśl o odpadaniu, (1) we formie organizacji kościelnej: biskupi wyróżniają się od prezbiterów, a kler wyróżnia się od ludzi świeckich; (2) we formie doktryny, szczególnie odnośnie trójcy; i (3) we formie praktyki, szczególnie w egzekutywie. Główną formą z tych trzech jest odstępstwo, dążące do trynitaryzmu. W małej miniaturze STB&B odpowiada Ojcu, MSSB Synowi, a TKL Duchowi św. Z kilkoma wyjątkami, gdzie czyny J.F.R. równoleżą z czynami biskupa rzymskiego, a czyny, odpowiadające odstępczym czynom rozwijającym trynitaryzm, zostały wytworzone przez to, co nazwaliśmy ruchem Hemery-Sherno - Krafordzkim (od trzech nazwisk: Hemery, Shearn i Crawford), który to ruch stopniowo rozwijał teorię, że te dwie korporacje, MSSB i STB&B zawsze istniały od początku ich założenia (współwieczność Ojca z Synem), że były jedną i tą samą korporacją (współjóstestwo Ojca i Syna) i że były sobie równe (równość Ojca i Syna). Taktyka działalności ruchu Hemery - Szerno - Krafordzkiego z podzieleniem Przybytku w Londynie i stosunkami tych zborów do dwóch korporacji przybrała taki zwrot, który stopniowo oznaczał, że MSSB zawsze egzystowało z STB&B, starszej z dwóch korporacji, że MSSB było istotnie taką samą korporacją jak STB&B, oraz że było równą w stanowisku, władzy i godności. Z tym poglądem Hemery się zgadzał. Ten pogląd był podstawą ich rewolucjonizmu, tak w londyńskim Betel, jak i w sprawach Przybytku. Później przyjęto te same poglądy do stosunku TKL z tymi dwoma korporacjami, pogląd jaki J.F.R. najpierw rozwinął.

Kiedy rozpoznamy, że źródłem tych rewolucyjnych czynności są ich fałszywe teorie względem pokrewieństwa tych trzech korporacji, to rozwój tych fałszywych teorii będzie łatwo zauważony, że równoleży akuratnie co do czynności i czasu z rozwojem trynitaryzmu; ponieważ różnorodny rozwój tych fałszywych teorii o pokrewieństwie tych korporacji udowodnił, że one są główną przyczyną podzielenia członków Przybytku na trzy zbory. Gdyby Hemery, Shearn i Crawford pozostali lojalnymi tej prawdy, że STB&B jest pierwszą, osobną i wyższą korporacją od MSSB, to trzymaliby się dawnej zasady (zasady

na o podręcznictwie i badaniach beriańskich i tylko o włos wygrywają przez argumenty i głosy.

22/V Menta Sturgeon, przewodniczący pracy pielgrzymów w Brooklynie, ponosi porażkę ze strony kolporterów J. z powodu jego mieszania się do zebrań publicznych.

23/V Menta Sturgeon zmienia sposób obchodzenia się z kolporterami, których czynności w nawracaniu, J. usiłował zwiększyć, dodając siostrę C. White do pomocy siostrze Wilson, pomimo sprzeciwu Sturgeona.

25/V J. F. Rutherford, trzej zarządcy brytyjscy i inni dowodzą, że trzy korporacje STB&B, MSSB i TKL zawierają w sobie współistnienie, współistotność i równość.

brata Russella) i zachowaliby Przybytek londyński nienaruszony jako jeden Kościół Prawdy w Londynie, dominujący nad sytuacją i nie wprowadzaliby teorii które sprzeciwiały się pierwszeństwu, istotnej odrębności i wyższości pierwszej korporacji nad tą drugą, tak jak nigdy by się nie rozwinął trynityzizm gdyby zachowano uznawanie Ojca, że jest sam wiecznym, sam istotnym i sam najwyższym bóstwem. Ich fałszywe teorie o pokrewieństwie tych dwóch (a później trzech) korporacji są punktem łączącym, który pokazuje równoległości trynityzmu we Wiekach Ewangelii i w jego Małej Miniaturze, tj. od 205 do 381 r. po Chr. w pierwszym okresie, a od 1 grudnia 1915 do 25 maja 1916 w drugim okresie, gdy zaś klerykalizm powstał w czasie od 96 do 202 r. po Chr. w pierwszym okresie, a od 13 sierpnia do 28 listopada 1915 w drugim okresie. Niewierność, w jaką popadli zarządcy itd., była powodem, że zostali użyci za równoległość do tych wypadków, jakie szatan dokonał z odstępcami w pierwszych czterech stuleciach Wieków Ewangelicznego. Duszo moja, kroczyć ostrożnie!

381 Ulfilas, misjonarz, który nawrócił Wizygotów, choruje i umiera w Konstantynopolu.

382 Teodozjusz pozyskuje Gotów, werbując wielu z nich do swojej armii i awansując ich wodzów.

385 Wizygoci wahają się w swej lojalności Teodozjuszowi.

386 Ostrogoci usiłują najechać ziemie Teodozjusza, lecz są powstrzymani

388 Wandalowie, niektórzy Wizygoci i Alanowie zawierają przyjazne stosunki ze sobą, które z czasem dojrzewają do planu najazdu na Galię. Jowinian głosi i pisze przeciw powstawaniu w Kościele formalizmu, ascetyzmu i poleganiu na dobrych uczynkach.

395 Arkadiusz, pierwszy cesarz wschodnio-rzymski, obniża żołąd Gotom; Wizygoci buntują się o to.

400 Wizygoci pod dowództwem Alaryka napadają na Włochy.

400-415 Tychoniusz, w czasie sporu o naturze prawdziwego Kościoła, jaki powstał pomiędzy katolikami (pod przewodnictwem Augustyna), a donatystami pod przewodnictwem Petyliana, przedstawia prawdę, która leży pomiędzy tymi dwoma krańcowościami, tj. różnicę pomiędzy prawdzi-

wym a nominalnym Kościołem

402 Stilicho, wódz rzymski pobija Wizygotów we Włoszech.

406 Wandalowie (ta nazwa oznacza podróżujący pielgrzymi) napadają na Galię ze sprzymieńcami trzech germańskich szczepów – Alanami, Swewami i Burgundami

Kilka uwag o pokrewieństwie narodów germańskich ze światem rzymskim rozjaśni niektóre punkty podane powyżej jak i następne. Narody germańskie przed najazdem na państwo rzymskie były niemal wszystkie chrześcijanami ariańskimi, pogańscy Frankowie byli wyjątkiem w czasie najazdu na Galię. Narody ariańskie są paralełą czyli równoległością pracownikom Żniwa w różnych gałęziach pracy, lojalnym zarządzeniom Pańskim, podczas gdy różne narody rzymskie reprezentowały pracowników Żniwa w różnych gałęziach pracy, mniej więcej, nielojalnych tym zarządzeniom.

Nawrócenie narodów ariańskich do katolicyzmu jest równoległe tym, którzy byli po stronie zarządzeń Pańskich, lecz przeszli, poddając się pod zarządzenia rewolucyjne. Na przykład, Wizygoci są równolegli kolporterom; Ostrogoci równolegli tym, którzy w sprawach wykonawczych byli wiernymi zarządzeniom Pańskim; Frankowie równolegli zarządowi Towarzystwa; władcy w Konstantynopolu i ich specjaliści reprezentanci w państwie i wojsku są równolegli tym, którzy w przedstawicielstwie wykonawczym byli mniej więcej niewiernymi zarządzeniom Pańskim; Wandalowie równolegli wiernym pielgrzymom; Longobardowie równolegli obrońcom zarządzeń Br. Russella, prawdziwym oponentom J. F. Rutherforda w jego nieprawym przywłaszczeniu sobie władzy w sprawach Towarzystwa. Królowie tych narodów ariańskich, z wyjątkiem Wizygotów, są równolegli bratu Russellowi, do jego śmierci. Zgodnie z powyższym, terytoria tych narodów odpowiadają sferze pracowników odnośnej gałęzi pracy; ich najazdy na państwo Rzymskie równoleżą z pracownikami w różnych gałęziach, którzy zwalczali ruchy odprowadzające od zarządzeń Pańskich. Grecja jest równoległą mniej więcej niewierności przedstawicielstwa wykonawczego; Włochy równoległością właściwej sferze wykonawczej; Francja, sferze zarządu; Hiszpania, po napadzie Wizygotów, sferze kolporterów; Północna Afryka, sferze konwencji; Brytania później stała się równoległą sferze czynności pielgrzymów. Te i inne zarysy staną się jasne przy dalszym czytaniu. Daty historyczne są podane tutaj z Historii Kościelnej Kurtza, trzy tomy wydane w języku angielskim. Mając to dzieło pod ręką można więcej skorzystać z tych równoległości. Teraz przystępujemy do dalszego przedstawienia tych równoległości:

408 Wizygoci po raz drugi wyruszają na Włochy.

409 Wandalowie wyruszają na Hiszpanię.

410 Alaryk, król Wizygotów, umiera. Ataulf zostaje jego następcą.

15/VI Główna kwatera odrzuca sugestię kolporterów.

19/VI Z Brooklyna J. rozpoczyna objazd pielgrzymki z regularnymi, specjalnymi i prospektywnymi pracownikami pasterskimi.

25/V J., będąc zamianowanym do wstępnej pracy pasterskiej, zmienia stosunek do kolporterów.

26/V Menta Sturgeon oziębia gorliwość kolporterów, kierując ich ku swym własnym interesom.

29/V Siostry Wilson i White wahają się mniej więcej w swej lojalności Sturgeonowi, łączą się z J. w kolporterskiej pracy w Baltimore.

30/V Pierwszy pasterski wykład J. (w Baltimore) nie jest skuteczny.

1/6 Po wysłaniu do Philadelphii zawiadomienia o przyjeździe kolporterów i Siostry Sanford, ta ostatnia do pracy pasterskiej, J. poświęca odtąd swój wolny czas pracy pasterskiej. Brat Russell głosi i pisze przeciw formalizmowi, samotorturze i zewnętrznym dobrym uczynkom jako posiadającym, zasługę.

8/VI Menta Sturgeon utrudnia pracę kolporterom J., po ich niepowodzeniu we Philadelphii, co ich nie zadawała.

13/VI Kolporterzy zawiadamiają główną kwaterę o niezadawalającej pracy, z powodu trudności nałożonych na nich.

13/VI-28/VI Brat Russell wiele pisze o różnicy pomiędzy Maluczkim Stadkiem a Wielką Kompanią, co można zobaczyć w Strażnicy (Watch Tower) z lipca i sierpnia (1916), i w kazaniach wykazał to samo, przeciwko tym, którzy mieli krańcowe poglądy o naturze prawdziwego Kościoła.

21/VI Kolporterzy raportują do głównej kwatery o niepomyślności pracy w Cromwell, Connecticut.

22/VI Brat Russell, będąc w St. Louis, Missouri, krytykuje brak zapału u kolporterów, zachęcając ich tym sposobem do większej gorliwości.

23/VI Siostra White zniechęca się z małej pomyślności kartek pozostawio-

- 411-421 W zatargu pomiędzy Augustynem a Pelagiuszem, w którym pierwszy dowodzi, że człowiek jest całkowicie skażony, a drugi zaś, że człowiek nie ma grzechu pierworodnego, a tylko grzech osobisty, Tychoniusz podaje prawdę w tym przedmiocie, że nikt nie jest całkowicie skażony i że rodzaj ludzki z natury składa się z dwóch klas ludzi skażonych (nie całkowicie skażonych), tj. z wiernych i niewiernych; pierwsi przychodzą do stosunku z Bogiem przez współdziałanie ich woli i łaski Bożej.
- 415 Ataulf, król Wizygotów, zostaje zamordowany; Wallia jego następcą; Wizygoci niezadowoleni w Hiszpanii.
- 418 Wandalowie w Hiszpanii stają się poddani królowi Wizygotów, Wallowi, który przyjmuje podległość Cesarstwu Zachodniemu.
- 426 Początek sporu nestoriańskiego. Arianie popierają Nestoriusza, biskupa konstantynopolskiego, w sporze ze zwolennikami trójcy.
- 427 S p ó r nestoriański trwa w dalszym ciągu i wzmacnia się.
- 428 Bonifacjusz, rzymski gubernator Afryki, udaje się do Wandalów o pomoc.
- 429 Genzeryk, król Wandalów, udaje się do Afryki ze swoim wojskiem
- 431 Na soborze w Efezie niektórzy Arianie omawiają wtrącanie się zakonników do generalnej pracy Kościoła.
- nych na zebraniach J.; w Brockton zabiera z sobą również kartki z zapytaniami o Fotodramie.
- 24/VI-4/VII Brat Russell potępia naukę o całkowitym skażeniu całej ludzkości, oprócz tych, co idą na wtórą śmierć i podaje prawdę o dwóch z natury skażonych klasach, wiernych i niewiernych, przez co sprzeciwia się dwóm krańcowym poglądom utrzymywanym przez J. F. Rutherforda i H. C. Rockwella.
- 28/VI Siostra Wilson otrzymuje wiadomość żeby nie udawała się do Portland, Maine, kolporterować; ona i siostra White stają się niezadowolone z pracy kolporterskiej
- 1/VII Siostra White zgadza się na plan kolportowania dla J. F. R. na Zachodzie za zgodą J.
- 9/VII J. daje pierwszy wykład w Newport, w którym broni jedności Boga, a atakuje zwolenników Bogaczłowieka.
- 10/VII H. C. Rockwell, C.J. Woodworth i R. H. Barber dają kilka wykładów o trzech naturach Chrystusa, a F. C. Detweiler o pokrewieństwie ludzkiej i boskiej natury w Chrystusie, lecz ten ostatni nie określa dobrze przedmiotu.
- 11/VII F. C. Detweiler, przewodniczący konwencji, prosi J., by zastąpił w wykładzie nieobecnego R.J. Martina, na temat Duch Zdrowego Rozsądku.
- 12/VII Brat Russell wyjeżdża na konwencję do Newport i wygłasza kazanie przeciw nauce o Bogu-człowieku.
- 14/VII W tym czasie, kiedy na konwencji w Newport R. E. Streeter i H. C. Rockwell dają wykłady, o Powołaniu, a R. G. Jolly i C. J. Woodworth o Usprawiedliwieniu, brat Russell i J. omawiają wtrącanie się redakcji
- 432 Patrycy rozpoczyna nawracanie Irlandii i prowadzi swą pracę z wielkim powodzeniem aż do śmierci, która nastąpiła około 465 roku.
- 451 Na soborze zwołanym do Chalcedonu, stronnictwo anty-papieskie dowodzi, że papież i patriarchy w Konstantynopolu są sobie równymi i głównymi patriarchami. Sobór określa naukę, że w Chrystusie Panu są dwie natury, boska i ludzka, bez pomieszania w jednej osobie połączone.
- 455 Genzeryk, król Wandalów, zdobywa Rzym i, pomimo sprzeciwu papieża Leona I, ograbia miasto.
- 462 Ostrogoci podejmują na nowo przyjacielskie stosunki z cesarzem
- 465 Swewowie stają się arianami. Śmierć Patrycego, misjonarza Irlandii.
- 474 Teodoryk zostaje królem Ostrogotów; Zenon cesarzem wschodnim.
- 475 Wizygoci podbijają większą część Hiszpanii. Longobardowie szukają nowych terytoriów dla swych czynności.
- 476 Odoaker, wódz Herulów, obala Cesarstwo Zachodnie i ujarzmia papieża.
- 477 Genzeryk, król Wandalów, umiera.
- 481 Klerykalizm i dwie natury w Chrystusie są szeroko omawiane.
- pisma St. Paul Enterprise do generalnej pracy.
- 15/VII J. wygłasza wykład o Chrzcie na konwencji w Newport, i odtąd rozpoczyna się jego owocny okres pracy pielgrzymskiej, kończący się około 17 sierpnia.
- 3/VIII Br. Russell proponuje, by uczynić A. H. McMillana swoim specjalnym reprezentantem i postawić go na równi z J. F. R., a razem z ostatnim uczynić go głównym nad wszystkimi innymi pomocnikami. MSSB jako korporacja i religijna organizacja w Anglii ma być bez pomieszania nierozdzielna.
- 7/VIII Brat Russell jako wódz pielgrzymów bierze moc i przywileje J. F. R. w swoje ręce i, pomimo sprzeciwu tego ostatniego, ukróca je.
- 14/VIII Br. Russell jako wykonawca i jego zastępcy stają się więcej życzliwi A. H. McMillanowi, po nieco napiętych stosunkach pomiędzy nimi.
- 17/VIII J., będąc w Mattoon, Illinois, zamierza zaprowadzić pracę pasterską według kierunków więcej konserwatywnych i pomocnych szczególnie na konwencjach i tym kończy fazę swej pracy pielgrzymkiej.
- 26/VIII Brat Russell wchodzi w ostatni okres swej pracy wykonawczej. H. J. Shearn występuje jako obrońca zmian zarządzeń w Przybytku londyńskim.
- 27/VIII Siostra White kończy swoją pracę kolporterską na Zachodzie. J. na Konwencji w Nashville zgłasza swą chęć odbycia podróży do Anglii.
- 28/VIII Brat Russell jako projektodawca finansowy jest powodem, że Menta Sturgeon doznaje zawodu w sposobie postępowania z projektem kopalni sody, a J. F. R. poddaje się br. Russellowi po swoim powrocie na Wschód.
- 29/VIII Brat Russell powraca do Betel, z podróży pielgrzymkiej do Nashville.
- 2/IX Za doradą H. J. Shearna, br. Tackaway przedstawia rezolucję, ażeby zacząć omawianie

482 Cesarz Zenon załatwia polubownie sprawę dwóch natur, gdy stanowiły temat sporny pomiędzy biskupstwami w Konstantynopolu i Aleksandrii.

484 Papież ustanawia zasady przeciwne zasadom ces. Zenona i patryarchom w Konstantynopolu i Aleksandrii odnośnie dwóch natur w Chrystusie.

487 Rugijczycy, germańscy arianie, zostają podbici i wynarodowieni przez Odoakra, króla Herulów.

487-493 Longobardowie osiedlają się na terytoriach Rugijczyków.

491 Teodoryk, król Ostrogotów, pokonuje Odoakra, króla Herulów.

493 Teodoryk pokonuje Herulów we Włoszech, morduje Odoakra i do pewnego stopnia uwalnia papieża.

493-508 Longobardowie w Niemczech wojują z Herulami i w końcu całkowicie ich przezwyciężają.

496 Pogański król Franków, Klodwig, doznając niepowodzenia w walce z nieprzyjacielem, modli się do Boga chrześcijańskiego i odnosi zupełne zwycięstwo nad Alamanami, szczepem germańskim.

505 Teodoryk, król ostrogocki, pokonywa cesarza Anastazjusza. Narodziny Belizariusza, sławnego generała Justyniana.

zarządzeń Przybytku londyńskiego i jego stosunku do MSSB.

3/IX H. J. Shearn załatwia sprawę stanowisk J. Hemerego i W. Crawforda względem stosunków Przybytku do MSSB.

5/IX J. F. R. ustanawia zasady przeciwne zarządcom brytyjskim co do pokrewieństwa Przybytku i MSSB.

8/IX Poplecznicy Kuehna, oponenci finansowania kopalni sody, zostają odsunięci przez br. Russella.

8/IX-14/IX Prawdziwi obrońcy sposobów br. Russella zajmują stanowisko jakie zajmowali poplecznicy Kuehna, przeciwnicy przedsiębiorstwa kopalni sody.

12/IX Brat Russell, podczas podróży z Menta Sturgeonem i J. F. R. do kopalni sody, zaczyna powątpiewać w swój niedawno przyjęty pogląd przeciwników teorii Kuehna, co do kopalni sody.

14/IX Brat Russell zmienia pogląd grupy przeciwnej Kuehnowi, poprawia sam siebie w sprawie swego odrzucenia poglądu grupy Kuehna i do pewnego stopnia uwalnia J. F. R. od wpływu grupy przeciwnej Kuehnowi.

14/IX-29/IX Prawdziwi obrońcy sposobów brata Russella stają w opozycji i pobijają grupę finansującą przedsiębiorstwo sody.

17/IX A. H. MacMillan, po doznaniu niepowodzenia w debatach, prosi Pana o pomoc, która zostaje mu udzieloną na konwencji w Milwaukee, Wis., przez J., i wychodzi zwycięsko z debat, jakie prowadził z braćmi względem publikacji artykułów Prawdy w piśmie St. Paul Enterprise.

26/IX Brat Russell daje naganę H.J. Shearnowi za jego zarządce ambicje; M. Sturgeon występuje w sposób wojowniczy przeciw niektórym zarządzeniom wykonawczym br. Russella.

507 Klodwig odnosi zwycięstwo nad Wizygotami, którego od dalszych podbojów powstrzymuje Teodoryk.

512 Wachon zostaje królem Longobardów.

525 Starania są czynione, ażeby pogodzić papieża z cesarzem i patriarchą konstantynopolskim.

526 Teodoryk umiera, a Atalaryk zostaje królem Ostrogotów.

527 Justynian zostaje cesarzem.

533 Belizariusz zaczyna wojnę z Wandalami w Afryce, pokonując ich w dwóch walkach.

534 Belizariusz dokonuje zaboru Wandalów przez podbicie Sardynii, Korsyki i Wysp Balearyckich i wjeżdża triumfalnie do Konstantynopola. Cesarstwo burgundzkie przestaje istnieć.

535 Belizariusz wraca do Włoch, gdzie podbija Ostrogotów i zajmuje Sycylię.

536 Belizariusz podbija niższe Włochy. Witeges zostaje królem Ostrogotów.

537 Belizariusz oblężony przez Ostrogotów w Rzymie przez cały rok.

538 Ostrogoci znoszą oblężenie Rzymu przeciw Belizariuszowi.

539 Belizariusz bierze Witegesa do niewoli i pokonuje Ostrogotów. Papież ma wolną rękę w Rzymie.

28/IX A. H. McMillan odsuwa siostrę White z kolporterstwa, którego powstrzymuje br. Russell.

3/X Br. Russell czyni odpowiednie zarządzenia w celu wysłania J. do Europy.

11/X Starania są czynione, ażeby pogodzić J. F. Rutherforda z A. H. McMillanem i H. C. Rockwellem.

17/X Brat Russell, opuszczając Betel po raz ostatni (nocy 16-go października), jest powodem, że wchodzi w zmniejszoną pracę wykonawczą swego urzędu.

18/X A. H. MacMillan staje się wybitniejszym przedstawicielem br. Russella w Betel.

24/X Menta Sturgeon triumfuje nad bratem Russellem przez otrzymanie od niego dwóch wykładów pielgrzymkich w zborze w San Antonio, Tex.

25/X Menta Sturgeon triumfuje nad br. Russellem z powodu trzykrotnego zajęcia jego miejsca podczas publicznego wykładu w San Antonio, (nocy 24-go) otrzymując owację przy końcu wykładu. J. przestaje być przedstawicielem pracy pasterskiej.

26/X Sturgeon bierze przewagę nad umierającym br. Russellem jako wykonawcą i wywyższa ją aż do jego urzędu pielgrzyma.

27/X Sturgeon w dalszym ciągu zwiększa swą przewagę nad br. Russellem, który jako wykonawca przygotowuje się na konferencję w sprawach kopalni sody.

28/X Brat Russell udaremnia przewagę Sturgeonowi nad sobą w sprawach wykonawczych.

29/X Osłabienie br. Russella powoduje, że dozwala Sturgeonowi na spełnianie czynności wykonawczych.

30/X Sturgeon zabiera całkowita kontrolę wykonawczą, z powodu usunięcia się br. Russella z urzędu podczas sceny z togą, co daje także wolną rękę J. F. Rutherfordowi.

540 Witeges jako więzień Belizariusza jest zabrany do Konstantynopola i oddany w ręce Justyniana.

542 Papież domaga się władzy od Ostrogotów; młodzieniec Waltary zostaje królem Longobardów.

543 Papież powiększa swoje aspiracje do władzy cywilnej.

544 Ostrogoci pod Totilą odbijają części Włoch, od Rzymian.

545 Totila ma tylko częściowe powodzenie z powodu poróżnienia pomiędzy Ostrogotami, niektórzy stawiają inne osoby na króla zamiast Totili, plan ten zostaje odrzucony.

548 Belizariusz powraca z Włoch do Konstantynopola, odnosząc tylko częściowe zwycięstwo nad Totilą.

549 Audoin zostaje królem Longobardów; Totila oblega Rzym.

550 Starania są czynione na obalenie Totili. Audoin daje poparcie Rzymianom przeciwko Totili. Obie strony starają się o poparcie Audoina przez okazywanie mu przychylności.

551 Narses zostaje następcą Belizariusza we Włoszech jako przeciwnik Totili. Audoin za zgodą cesarstwa opuszcza swój kraj, ażeby rządzić i mieszkać w Noricum i Panonii.

552 Narses odnosi zwycięstwo nad Totilą we Włoszech.

31/X Śmierć br. Russella jest powodem, że jego władza przechodzi na Menta Sturgeona, który oddaje ją A. H. MacMillanowi.

2/XI J. F. R. zapytuje się J. czy br. Russell miał mieć następcę. Zarząd Towarzystwa naznacza komitet do omówienia sprawy wysłania J. do Europy. List naznaczający go do takiej podróży, jest podyktowany.

3/XI J. F. R. po dowiedzeniu się od J., że br. Russell miał mieć następcę, robi starania o uzyskanie jego władzy wykonawczej.

4/XI A. I. Ritchie sprzeciwia się wysiłkom J.F.R. zajęcia władzy wykonawczej; A. H. MacMillan namawia Sturgeona do sprzeciwiania się jemu.

5/XI A. I. Ritchie ma tylko częściowe powodzenie z powodu braku poparcia. H. C. Rockwell zwraca się do J. z propozycją przyjęcia urzędu prezesa Towarzystwa. J. nie zgadza się na plan.

8/XI M. Sturgeon zaprzestaje czynienia starań na odsunięcie A. I. Ritchiego na korzyść A. H. MacMillana.

9/XI J. po przeczytaniu korespondencji obu stron sporu Przybytku londyńskiego, przybiera stanowisko przeciwne stronie Shearna i Crawforda. Czynności A. I. Ritchiego powzięte z tej korespondencji ograniczają J. F. R. 10/XI J. F. R. i W. E. Van Amburgh starają się o unieważnienie A. I. Ritchiego w komitecie wykonawczym. J. popiera pierwszych. Wszyscy trzej członkowie komitetu upoważniają list J., naznaczający go do odbycia podróży do Europy; listy wierzytelne są podyktowane w dobrej wierze.

11/XI J. F. R. zajmuje miejsce M. Sturgeona jako przeciwnik A. I. Ritchiego. Listy wierzytelne J. podpisują A. J. Ritchie i W. E. Van Amburgh w dobrej wierze. J. odjeżdża do Europy z władzą pełnomocnika.

12/XI J. F. R. częściowo pozbawia wpływu A. I. Ritchiego odnośnie spraw

553 Narses z pomocą Audoina po raz drugi odnosi zwycięstwo nad Totilą.

554 Narses odnosi zupełne zwycięstwo nad Totilą, Ostrogoci opuszczają Włochy i przestają istnieć jako naród.

561 Audoin i syn jego Alboin wojują z Gepidami (lud germański, pokrewny Gotom).

562 Audoin i syn jego Alboin wojują w dalszym ciągu z Gepidami.

563 Alboin zwycięża Gepidów. Opat irlandzki Kolumba przybywa do Brytanii i rozpoczyna nawracanie Szkotów, umiera 597 r.

565 Śmierć Justyniana; Alboin zostaje następcą Audoina, króla Longobardów.

567 Pamiętając na dawne zaproszenie Narsesa, Longobardowie wtargnęli w regiony alpejskie w północno-wschodnich Włoszech, zamierzając wkrótce podbić Włochy właściwe.

568 Ariańscy Lombardowie opanowali Włochy północne i zaczęli się stąd rozpościerać ku południowi, po 21 latach zdobywając prawie cały kraj, z wyjątkiem Rzymu, który zawsze im się opierał i Rawenny, która dopiero przy końcu im się poddała.

wykonawczych, a także co do kandydatury na prezesa Towarzystwa.

13/XI J.F.R. przy pomocy J., który dał swoje głosy za nim, znowu pozbawia wpływu Ritchiego odnośnie spraw wykonawczych, a także co do kandydatury na prezesa Towarzystwa.

14/XI J.F.R. zupełnie usuwa Ritchiego od spraw wykonawczych i ostatni przestaje działać jako wykonawca w sprawach Towarzystwa.

21/XI J. po odczytaniu swoich papierów wierzytelnych trzem zarządcom brytyjskim omawia sposoby pracy pielgrzymskiej, z czego Shearn i Crawford obrażają się.

22/XI J. dowiaduje się od W. Crawforda o korespondencji Przybytku i taktycznie wydobywa więcej informacji od niego, co jest powodem gniewu ostatniego.

23/XI J. otrzymuje kopie korespondencji zarządców przybytku, przez co zostają zwyciężeni Shearn i Crawford. J. przygotowuje pierwszy pocieszający wykład dla braci brytyjskich w Liverpoolu (19/XI) i ranny wykład w Londynie (26/XI), które były raportem o ostatnich dniach br. Russella, jego śmierci i pogrzebu.

25/XI A. H. MacMillan zaprzestaje dalszej opozycji przeciw pretensjom J. F. R. do przedstawicielstwa zamiast zarządu. J. wypytuje się trzech zarządców brytyjskich o stanie Przybytku, i sympatyzuje z J. Hemerym, gdy dwaj zarządcy mu ubliżają.

27/XI Na podstawie papierów wierzytelnych, a szczególnie według rady J.F.R., ażeby występował w Brytanii jako wykonawca, J. planuje okazać czynności wykonawcze w sprawach brytyjskich.

28/XI J. wykonuje czyny wykonawcze w sprawach brytyjskich, tj. stawia J. Hemerego nad pracą pasterską, czyni trzech zarządców komitetem V. D.M., ogłasza w dalszym ciągu kazania br. Russella w gazetach, zmienia program konwencyjny w Manchester — b i u r o brooklyńskie, będące pod

- wplywem J. F. R. nigdy nie poddało się pod wykonawcze władze J., a biuro londyńskie przez swoich zarządców długi czas opierało się im, ale ostatecznie poddało się pod wszystkie jego zarządzenia.
- 570 Alboin zadaje straszną klęskę opierającym się Rzymianom.
- 573 Zamordowanie Alboina.
- 574 Autary (długowłosa), młodszy wnuk Alboina, następuje na królestwo longobardzkie pod regentem, po Klefie, następcy Alboina.
- 584 Autary dochodzi do pełnoletności, stając się królem Longobardów w całej pełni.
- 589 Arianizm Wizygotów zostaje obalony, w Hiszpanii przez manipulacje papieża. Longobardowie pod Autarym decydują powiększyć swoją włoską posiadłość.
- 590 Autary powiększa swoją posiadłość włoską. Grzegorz Wielki zostaje papieżem.
- 591 Autary, będąc w opozycji katolikom, stara się o zajęcie Rawenny. Autary umiera.
- 592 Agilulf zostaje następcą Autarego i chociaż się trzyma arianizmu, stara się o pojednanie z katolikami.
- 593 Papież Grzegorz Wielki usiłuje zromanizować Longobardów przy pomocy ich królowej.
- 597 Grzegorz I posyła Augustyna do Anglii ażeby nawrócił Anglo-Saksonów; jako rezultat pracy zaczętej tego roku wielka liczba Anglo-Saksonów staje się wyznawcami Rzymu. Kolumba umiera po owocnej pracy misjonarskiej w Brytanii.
- 601 Augustyn z niepowodzeniem próbuje zjednać walijskich biskupów dla Rzymu.
- 606 Cesarz Fokas i jego popiecznicy uznają prymat papieski.
- 615 Agilulf umiera, następcą jego zostaje Adawaldus jako król Longobardów.
- 625 Adawaldus umiera. Ariowaldus zostaje królem Longobardów.
- 23/XII J. F. R. wysła list do zarządców, w którym pochwała urząd brytyjski brata J. i naznacza J. Hemerego na specjalnego przedstawiciela Towarzystwa w Brytanii i Irlandji, obie rzeczy są obliczone na to, ażeby zrutherfordyzować pracę i zwolenników brata J.
- 26/XII J. F. R. nakłania A. H. McMillana do pracy publicznej, a w rezultacie tego wielu nowych członków z publiczności zostaje zdobytych dla Rutherfordyzmu. Br. J. kończy pierwszą fazę pracy pielgrzymkiej dla braci brytyjskich i rozpoczyna drugą fazę.
- 31/XII A. H. McMillan z niepowodzeniem próbuje zjednać pielgrzymów dla Rutherfordyzmu.
- 1917
- 5/I W Brytanii H. J. S. i W. C. piszą pokorny list do J. F. R. W Ameryce A. H. M. i W. E. V. przyjeżdżają do Pittsburga na zebranie akcjonariuszy zdecydowani, za doradą J. F. R., oddać jemu władzę zarządcy i jedyne go wykonawcy.
- 14/I J. zaprzestaje taktyk pojednawczych, przybiera stanowisko opozycyjne przeciw H. J. S. i W. C. jako starszym Przybytku i aktualnie chociaż nieświadomie wycofuje kapłańską społeczność od nich.
- 24/I E. Housden na zaproszenie J. odwiedza go w Leeds, gdzie J. obiecuje mu miejsce W. Crawforda jako pomocnika zarządcy.
- Tutaj potrzeba uczynić kilka uwag odnośnie walk prowadzonych pomiędzy mahometanami i chrześcijanami (?) we Wiekach Ewangelii, które mają pokrewieństwo z naszym tematem. Mahometanie w równoległościach odpowiadają władzom cywilnym w Małej Miniaturze; chrześcijanie (?) odpowiadają ludowi Prawdy w Małej Miniaturze. Ich walki odpowiadają sporom, jakie toczono między władzami cywilnymi, a ludem Prawdy odnośnie militarystyki i sumiennemu sprzeciwianiu się poborowi wojskowemu. Wcześniejsze walki prowadzone między nimi odpowiadają tym fazom sporów, jakie były prowadzone między braćmi brytyjskimi, a cywilnymi władzami w Anglii. Z mahometanami podbojem Francji rozpoczynają się odnośne walki, które odpowiadają sporom, jakie toczono między amerykańskimi władzami cywilnymi, a braćmi w Ameryce. Ich następne walki we Francji równoleżą ze sporami, jakie obejmowały zarząd Towarzystwa; walki w Hiszpanii równoleżą ze sporami kolporterów; walki we Włoszech równoleżą ze sporami, jakie objęte były w wydziale wykonawczym
- 30/XI J. zadaje porażkę jedenastu starszym, opierającym się zarządzeniom Przybytku.
- 3/XII H. J. Shearn, W. Crawford i F. G. Guard występują przeciw J., okazując to przy jego wizycie w Forest Gate.
- 4/XII List nadeszły z Brooklyna potwierdza stanowisko J., że zarządzenia Przybytku n a l e ż ą do zgromadzenia wiernych.
- 14/XII J. zaczyna odczuwać niezadowolenie z opozycji H. J. Shearna i W. Crawforda, wyrażonej w liście pierwszego, pisany 12/XII, że nie zmieni programu konwencyjnego według jego rady.
- 19 XII Namawianie kolporterów, ażeby zaniechali metody br. Russella, a przyjęli metody. J.F.R. Brat J. decyduje się zastosować swoją kontrolę w sprawach wykonawczych w Brytanii szczególnie co do programu konwencyjnego w Manchester, czynność, którą zarządcy chcieli unieważnić.
- 20/XII J. gromi zarządców za nie przyjęcie jego zmian w programie konwencyjnym, nalegając, że ma być dany do druku z jego zmianami, mianując J. Hemerego przewodniczącym programu. J.F.R. coraz więcej bierze w swoje ręce pracę komitetu wykonawczego.
- 21/XII J. chce zdobyć poparcie Hemerego.
- 22/XII J. odmawia przyjęcia dorady młodszego F. G. Guarda, którego namówili Shearn i Crawford, ażeby mu radził trzymania się zdala od spraw wykonawczych w Brytanii, a ograniczył się do pracy pielgrzymkiej, by nalegał na trzymanie się zarządzeń br. Russella, lecz przyjął pojednawcze stanowisko względem H. J. Shearna i W. Crawforda.

Towarzystwa: w Palestynie (wojny krzyżowe) równoleżą ze sporami, obejmującymi braci w sprawach sądowych; fazy konfliktu, obejmującego Turków i chrześcijan (?) równoważą z tymi sporami, którym towarzyszy stopniowe zwycięstwo z chwilowymi odporami, jakie prowadzili zwolennicy Towarzystwa przeciw władzom cywilnym w ich sądowych potyczkach. Równoległości są tak liczne, że nie mamy miejsca na wszystkie, więc podajemy tylko niektóre, tj. najważniejsze.

630 Pierwsza walka między mahometanami a chrześcijanami (?) koło Muty, w Syrii, ma zakończenie niezdecydowane; zwycięstwo skłania się raczej w stronę mahometan niż chrześcijan (?)

633 Początek sporu monoteletów (których nauka streszczała się w zdaniu, że w Chrystusie jest jedna tylko wola); papież Honoriusz i patriarchowie konstantynopolski i aleksandryjski popierają monoteletyzm, a mnich Sofroniusz, później patriarcha jerozolimski, odrzuca ten pogląd.

635 Oswald nie będąc Rzymianinem, zostaje chrześcijańskim królem Northumbrii i głównym królem Anglosasów

636 Rotaris, arianin, zostaje królem Longobardów, i panuje do roku 652.

637 Saraceni zdobywają Jerozalem i udaremniają opozycję Sofroniusza patriarchy jerozalemskiego, i jego kleru co do poglądu monoteletów.

638 Cesarz Herakliusz wydaje tezę popierająca monoteletyzm.

642 Oswald umiera. Oswin zostaje jego następcą.

643 Rotaris, król Longobardów, ustanawia kodyfikację prawa longobardzkiego w języku łacińskim.

29/I W przytoczonych argumentach między rządem brytyjskim a adwokatami Towarzystwa w wyższym sądzie podczas pierwszej rozprawy o uwolnienie starszych od poboru wojskowego, adwokaci rządowi biorą nieco przewagi w dyskusji.

1/II Spór, że pomiędzy korporacją MSSB a Przybytkiem istnieje jedność zamiarów, zaczyna się. J. F. R., Hemery i E.Housden zgadzają się na tę jedność, a Shearn i Crawford opierają się temu.

3/II. J. wydała ze służby Shearna i Crawforda, zarządców brytyjskich, po ich usiłowaniu użycia przeciw niemu Mat. 18:15-18; chcieli bowiem użyć kroków wtórych przed powzięciem kroków pierwszych.

4/II J. zaczyna pierwszy raz wyrozumiewać, iż on jest małą pozafigurą Nehemiasza; Jan Hus był wielką pozafigurą Nehemiasza.

5/II Wyższy sąd brytyjski wydaje wyrok, że starsi podlegają pod pobór wojskowy w Brytanii; który tymczasem hamuje H J. Shearna i jego zwolenników w sprzeciwianiu się jedności zamiarów MSSB i Przybytku.

6/II J. Hemery, jako przedstawiciel prezesa Towarzystwa, obstaje za jednością zamiaru Przybytku i MSSB jako brytyjski przedstawiciel Towarzystwa.

10/II J. zastanawia się nad ustawieniem spisu oskarżeń przeciw

11/II J. zaczyna spisywać oskarżenia przeciw H.J.S. i W. C. w Edinburghu (Anglii) na podstawie Prawdy.

648 Cesarz Konstans II wydaje tak zwany „typos” zakazujący sporów, a nawołujący do powrotu do poprzedniego stanu przed zaczęciem się sporu monoteletańskiego, tj. ażeby nie nauczano ani o jednej woli Chrystusa, ani o dwóch, tym sposobem chce zignorować cały przedmiot.

652 Rotaris umiera. Rodoald zostaje jego następcą.

653 Rodoald umiera, a jego następcy do Liutpranda (712-744) zabiegają o pokój z papieżem, niekiedy doznają jego niełaski.

655 Papież Marcin umiera na wygnaniu.

660 Aribert, król longobardzki, umiera, Gundibert zostaje jego następcą.

662 Mnich Maximus, wódz tych, którzy byli zwolennikami dwoistej woli Chrystusa, jest z powodu różnych kar niezdolny do pracy publicznej. Gundibert umiera, Grimoald panuje.

664 Oswin usuwa metody starego brytyjskiego Kościoła, a przyjmuje rzymskie.

667 Grimoald umacnia siebie przeciw nieprzyjaciółom jego władzy, przez zamianowanie wiernych jemu dowódców wojsk.

671 Grimoald, król Longobardów, umiera. Perktarit zostaje jego następcą, pod którego panowaniem Longobardowie przechodzą z arianizmu na katolicyzm.

680 Zwołanie soboru do Konstantynopola (tzw. pierwszego soboru Trul-

16/II J. Hemery radzi, ażeby zaniechać sporu o jedności lub oddzielności MSSB i Przybytku, chcąc przez to zignorować cały przedmiot.

20/II J. widzi się w obrazie Mardocheusza; wyjeżdża z Londynu, gdzie skończyła się jego ostatnia praca pielgrzymka w Anglii w 1917 r.

21/II J. rozpoczyna wygłaszanie kazań przeciw używaniu Biblii za podręcznik i klerykalizmowi i do 21 kwietnia zabiega o pokój pomiędzy sobą a J. F. R., niekiedy będąc w jego niełasce.

23/II Brat McCloy otrzymuje wiadomość o zamianowaniu komisji śledczej, która jest początkiem kłeski J. F. R. w Brytanii.

28/II J. otrzymuje od J.F. R. nieupoważnione odwołanie z przedstawicielstwa Towarzystwa i tymczasowo przyjmuje odwołanie jako upoważnione.

2/III W. Crawford otrzymuje odmowę przywrócenia go na poprzednie stanowisko skarbnika w londyńskim Betel, zostaje wykluczony z wyborów na starszego i brat Houston odmawia mu wydania kluczy skarbnika. Brat J. wierzy, że jego odwołanie jest ważne, odmawia na zaproszenie J. Hemerego zajęcia głównego miejsca przy stole w jadalni i przyjmuje ostatnie miejsce.

4/III J. oddaje zupełnie swą urzędową pracę brytyjską przywłaszczoną przez J. F. R.

7/III J. ponownie dowodzi o danej mu władzy przez Zarząd Towarzystwa z powodu protestów J. Hemerego i otrzymuje poparcie od głównych braci w londyńskim Betel.

11/III J. poznaje, że J. F.R. i J. H. przez obalenie zarządzeń br. Russella błędnie poinformowali tych braci, którzy popierali brata J. w Brooklynie i Londynie.

20/III Hemery, Shearn i Crawford naradzają się nad obaleniem sposobów

Pańskiego) w celu obalenia monoteletyzmu.

686 Perktarit umiera, Kunibert zostaje królem Longobardów.

692 Zwołanie drugiego soboru truliańskiego; pierwsze kroki są poczynione w celu wywołania schizmy pomiędzy Wschodnim i Zachodnim Kościołem.

700 Kunibert umiera.

701 Aribert II zostaje królem Longobardów, którego jedenastoletnie sprawiedliwe panowanie nie podobalo się książętom longobardzkim, buntującym się często przeciw niemu.

711 Saraceni urządzają wyprawę do Hiszpanii, zapowiadając, wiele kłopotu Hiszpanom i innym chrześcijanom (?).

712 Aribert II tonie w Tybrze pod wagą złota, które niósł z sobą. Liutprand, największy z królów longobardzkich, wstępuje na tron i pomimo

postępowania brata J. i że zamiary MSSB jako korporacji i Przybytku londyńskiego są, jedne i te same.

26/III J. po radzeniu się swego adwokata decyduje się zaniechania dalszych prób zatrzymania kontroli nad Betelem londyńskim i postanawia powrócić do Ameryki.

1/IV J. Hemery naradza się ze starszymi Przybytku, a potem denuncjuje J. przed starszymi Przybytku londyńskiego, co powoduje rozerwanie pomiędzy dwoma grupami członków Wielkiego Grona w Brytanii. Brat J. odjeżdża z Liverpoolu do Ameryki.

9/IV J. przyjeżdża do New Yorku, gdzie W. E. Van Amburgh wychodzi na jego spotkanie, obiecując mu, że nikt nie będzie rewidował jego osobistych rzeczy jak to było czynione w londyńskim Betel, kiedy to J. odmówił udania się do Betel, aż otrzymał to zapewnienie,

10/IV J. spotyka się po raz pierwszy z J. F. R. 9 kwietnia wieczorem i mówi o swoim urzędzie jako posłaniec Epifaniczny, pod błędnym wrażeniem, że szafarstwo grosza było jego urzędem i trzyma się tego poglądu przez jedenaście dni; wodzowie w brooklyńskim Betel, przeciwnicy Rutherforda, potępiają ten pogląd.

20/IV Pochwalanie wypowiedzeń siódmego tomu przeciw patriotyzmowi, staje się zapowiedzią na wiele kłopotu dla kolporterów i innych zwolenników Towarzystwa.

21/IV J. jest w niełasce u J. F. R. za swoje poglądy, lecz trzyma się swego urzędu Epifanicznego, czyniąc bezowocne starania o jego uznanie.

niepomyślności stara się do roku 744 rozciągnąć swoją władzę nad całym Włochami.

721 Saraceni po raz pierwszy napadają na Francję.

732 Karol Martel, wódz Franków, z pomocą Liutpranda i innych, odnosi decydujące zwycięstwo nad Arabami pomiędzy Tours i Poitiers, a tak wstrzymuje ich dalszy postęp we Francji.

737 Karol Martel z pomocą Liutpranda kończy, pobicie Arabów we Francji, wypędzając ich nazad do Hiszpanii.

20/IV Pochwalanie wypowiedzeń siódmego tomu przeciw patriotyzmowi, staje się zapowiedzią na wiele kłopotu dla kolporterów i innych zwolenników Towarzystwa.

11/V J. F. R., w przemówieniu za Zarząd, odczytuje członkom rodziny Betel oświadczenie o sumiennym sprzeciwianiu się poborowi i otrzymują dodatkowe rady od innych członków w Betel, między którymi J. podaje myśl, ażeby wstrzymać kapłańskie poparcie od władz wojskowych, a tym sposobem odeprzeć wszelkie argumenty militarystów.

16/V J. F. R. z ramienia Zarządu ogłasza powyższe oświadczenie w Strażnicy z dodatkowymi argumentami, jakie poradził J. i inni członkowie Betel, a tym sposobem pobija argumenty militarystów, przeciwne Zarządowi, starającemu się o uwolnienie braci od poboru wojskowego ze względów sumienia.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

ZAWIADOMIENIE

Od czasu do czasu otrzymujemy listy od braci z Polski i z okręgu niemiecko-rosyjskiego z prośbą o żywność i odzież. Przeto zawiadamiamy braci, ażeby nie wysyłali do nas tego rodzaju listów, ale do brata Stachowiaka, który otrzymuje od braci z Ameryki paczki z żywnością i odzieżą do rozdania pomiędzy potrzebujących polskich braci. My tylko robimy starania, ażeby braci w Ameryce pobudzić do wysyłania bratu pod dostatkiem żywności i odzieży, a on wyłącznie zajmuje się ich rozdawnictwem, ponieważ on będzie lepiej wiedział aniżeli my co należy komu wysłać. Prosimy zatem, ażeby wprost do niego zwracali bracia swoje listy z prośbą o pomoc, adresując: W. Stachowiak, ul. Kolejowa 44, Poznań.

W Chicago odbędzie się trzydniowa konwencja angielska w dniach 15-17 października b. r. Konwencja odbędzie się w hotelu Maryland, 900 N. Rush St., Chicago, 11, III. Początek konwencji w piątek 15-go października o godz. 10 rano, według czasu przyspieszonego. Wszelkich informacyj względem konwencji, pokoju hotelowego, itd. udzieli Siostra (Mrs.) F. E. Blaine, 5023 N. Major Ave., Chicago 30, III., do której prosimy pisać w języku angielskim.

TERAŻNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CRYSTUSOWEJ EPIFANII

NIEZALEŻNY DWUMIESIĘCZNIK RELIGIJNY

Paul S. L. Johnson, Wydawca i Redaktor

Pismo to, wolne od sekt, partyj, organizacyj i wyznań ludzkich, ale przywiązane do Boga, tak jak wyrozumiewa Jego Słowo, jest wydawane w obronie Prawdy Parouzyjnej, udzielonej od Pana przez „onego sługę”, jako podstawowej dla wszelkiego dalszego rozwijania się Prawdy; w obronie zarządzeń, czarteru i testamentu, danych od Pana przez „onego sługę”, które obowiązują korporacje i stowarzyszenia kontrolujące między ludem w Prawdzie; i w celu przedstawienia i obrony rozwijającej się Prawdy Epifanicznej, jako pokarmu na czas słuszny dla ludu Pańskiego z wszystkich klas i grup tak jak Panu podoba się jej udzielać.

Dla bezpieczeństwa zasyłać należy pieniądze w Stanach Zjednoczonych przekazami ekspresowymi, bankowymi, pocztowymi, czekiem lub listem poleconym.

Przy zadaniu zmiany adresu prosimy nadesłać tak stary jak i nowy adres. To jest bardzo ważne gdyż zaoszczędzi nam

dużo czasu i niepotrzebnej korespondencji. Prosimy podawać zawsze całkowity adres u góry każdego listu. Kopia Terażniejszej Prawdy będzie wysłana darmo, proszącym o taką, dla siebie lub dla drugich, jeżeli adres będzie nam przysłany. Terażniejsza Prawda jest wysyłana także ubogim z ludu Pańskiego na tych samych warunkach jak za czasów naszego Pastora. Potwierdzenie odbioru odnowień lub prenumerat jest czynione przez podanie daty na owjce następnego numeru, kiedy się prenumerata kończy. Przy pisaniu listów do nas, prosimy o podanie całości tytułów spraw w każdym liście, a nie poleganie na tym, że będziemy pamiętali szczegóły, przeważnie zamówienia z poprzednich listów. Roczna prenumerata wynosi \$1.00 (125 zł.); pojedynczy numer 20c (21 zł.). Sprawy finansowe w Polsce mogą być załatwione przez naszego przedstawiciela, adresując: W. Stachowiak, ul. Kolejowa 44, Poznań, lub przez naszych pielgrzymów.